

ZGROMADZENIE
SIÓSTR KARMELITANEK
INSTYTUT NASZEJ PANI Z KARMELU

KONSTYTUCJE

RZYM 2011

WPROWADZENIE

Drogie Współsiostry,

Z wielką radością przedstawiam wam i przekazuję nowe Konstytucje, które Kościół, za pośrednictwem Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, ofiaruje nam wraz ze swoją aprobatą.

Zweryfikowane i zaktualizowane podczas Kapituły Generalnej w 2007 roku, po mającej miejsce 8 października 2006 roku beatyfikacji naszej Założycielki, Matki Marii Teresy Scilli, obecne Konstytucje, zachowując zasadnicze cechy poprzednich, zostały ubogacone i poprawione na bazie oryginalnej redakcji Jej Pism. Ponadto w świetle nowszych dokumentów magisterium Kościoła, w sposób szczególnie w posynodalnej adhortacji apostolskiej *Vita Consecrata*, w wierności charyzmatowi założycielskiemu i dziedzictwu duchowemu Instytutu, zostałyśmy zainspirowane oryginalnym zamiarem i intencją Założycielki, aby na nowo i łatwiej odkryć zasadnicze elementy życia konsekrowanego (por. VC 36). Zaprawdę, kreatywna wierność zaprasza nas do odważnego podjęcia na nowo twórczej inicjatywy, natchnienia i

świętości Założycielki jako odpowiedzi na znaki czasu pojawiające się w dzisiejszym świecie (por. VC 37).

Sięgając do korzeni naszego charyzmatu założycielskiego możemy być pewne ponownego odkrycia w nim tych niezbędnych cech, które pomagają nam żyć pełnią planu życia ewangelicznego, nakreślonego dla nas przez Ducha, który nas stawia „w samym sercu Kościoła” (VC 3).

Obecne Konstytucje wytyczają nam drogę do przebycia, pomagają dostrzec to, co jest dobre i piękne dla naszego życia i poznać wolę Bożą wobec nas; tę wolę, która kształtowała nieprzerwane pragnienie Błogosławionej Założycielki uważnej na to, aby zawsze i we wszystkim upodabniać się do jej umiłowanego Oblubieńca Jezusa. Rzeczywiście, jak nas Ona poucza, „jesteśmy na tej ziemi tylko po to, by pełnić wolę naszego Niebieskiego Ojca oraz po to, by trudząc się, prowadzić do Niego dusze” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1859, 6). Wola Boża i dobro dusz są dwoma fundamentalnymi aspektami, do których musimy odnosić różne przejawy naszego charyzmatu, które muszą cechować myślenie i działanie każdej z nas.

Dziewica z Karmelu, szczególnie Patronka Instytutu, niech nam pomaga odnaleźć w przestrzeganiu obecnych Konstytucji osiągnięcie szczytu naszych możliwości jako kobiet i jako osób konsekrowanych całych ukierunkowanych na złożenie daru z siebie, abyśmy wcieliły charyzmat założycielski Instytutu na różnych kontynentach i uczestniczyły w dziele nowej ewangelizacji Kościoła.

13 listopada 2011

Wspomnienie Błogosławionej Marii Teresy Scilli

Siostra Angelisa Spirandelli
Przełożona Generalna

Kongregacja
ds. Instytutów Życia Konsekrowanego
i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego

Prot. n. F. 23 – 1/2009

DEKRET

Przełożona Generalna Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Instytutu Naszej Pani z Karmelu, w imieniu Kapituły Generalnej, prosi Waszą Świątobliwość o zatwierdzenie Konstytucji swojego Instytutu.

Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, bacznie przeanalizowała przedstawione Konstytucje, które niniejszym Dekretem aprobuje i zatwierdza, według tekstu zredagowanego w języku włoskim i przedstawionego wraz z listem z dnia 11 lipca 2011, którego kopia przechowywana jest w Archiwum własnym.

Bez względu na jakiegokolwiek przeciwny zarządzenia.
Watykan, 16 lipca 2011.

+ Joseph W. Tobin, C.Ss.R.
Arcybiskup Sekretarz

P. Sebastiano Paciolla, O. Cist.
Podsekretarz

WYKAZ SKRÓTÓW:

KPK	Kodeks Prawa Kanonicznego (1983)
ET	Paweł VI, Adhortacja apostolska Evangelica Testificatio (1971)
GE	Sobór Watykański II, Deklaracja o wychowaniu chrześcijańskim Gravissimum Educationis (1965)
GS	Sobór Watykański II, Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym Gaudium et Spes (1965)
LG	Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Kościele Lumen Gentium (1964)
MR	Wytyczne dla wzajemnych stosunków między Biskupami i Zakonnikami w Kościele Mutuae Relationes, Kongregacja Zakonów i Instytutów Świeckich oraz Kongregacja Biskupów (1978)
OWMR	Ogólne Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego (2000)
PC	Sobór Watykański II, Dekret o przystosowanej do współczesności odnowie życia konsekrowanego, Perfectae Caritatis (1965)
PI	Wskazania dotyczące formacji w instytutach zakonnych Potissimum institutione, Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego (1990)
SC	Sobór Watykański II, Konstytucja o liturgii świętej Sacrosantum Concilium (1963)
VC	Jan Paweł II, Adhortacja apostolska Vita Consecrata (1996)
VFC	Instrukcja: Życie braterskie we wspólnocie Congregavit nos in unum Christi amor, Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego (1994)
Paenitemini	Paweł VI, Konstytucja apostolska w sprawie pewnych zmian w karności kościelnej, dotyczącej pokuty De paenitentiae disciplina (1966)
Reguła	Reguła Ordinis Fratrum Beatissimae Virginis Mariae de Monte Carmelo, (Reguła Zakonu Braci Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel) Edizioni Carmelitane - Roma 2007.(Edycja Karmelitańska – Rzym 2007)
Pisma	Scritti di Madre Maria Teresa Scritti, Pisma Matki Marii Teresy Scritti, wydawnictwa watykańskie 2006.
kan.	kanon
por.	porównaj

Zastosowano skróty biblijne używane ogólnie

SPIS TREŚCI

WSTĘP	1
1. ROZDZIAŁ I	
CHARYZMAT I DUCHOWOŚĆ	
INSTYTUTU: NATURA, CEL,	
TOŻSAMOŚĆ I MISJA	3
1.1 Fundamenty i duchowość Instytutu	5
1.2 Konsekracja zakonna przez profesję	
rad ewangelicznych	9
1.3 Życie modlitwy	17
1.4 Życie braterskie we wspólnocie	25
1.5 Życie apostołskie	31
2. ROZDZIAŁ II	
PRZEBIEG FORMACJI	
W INSTYTUTCIEO	39
2.1 Źródła inspiracyjne	41
2.2 Rozeznanie powołaniowe	43
2.3 Aspirat	44
2.4 Postulat	45
2.5 Nowicjat	46

2.6	Formuła profesji	51
2.7	Juniorat	53
2.8	Formacja ciągła lub stała	57
2.9	Wyłączenie z Instytutu	58
3.	ROZDZIAŁ III	
	ORGANIZACJA, ZARZĄD	
	I ANIMOWANIE INSTYTUTU	61
3.1	Służba braterstwu	63
3.2	Kapituła Generalna	66
3.3	Przełożona Generalna	78
3.4	Rada Generalna	83
3.5	Sekretarka Generalna	87
3.6	Ekonomka Generalna	88
3.7	Delegacja Generalna	89
3.8	Wspólnota lokalna	93
3.9	Zarządzanie dobrami Instytutu	97
3.10	Wartość Konstytucji	99
	ZAKOŃCZENIE	101
	REGUŁA KARMELITAŃSKA	103
	INDEKS RZECZOWY	115

WSTĘP

Matka Maria Teresa od Jezusa, w świecie Maria Scilli, Założycielka Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Instytutu Naszej Pani z Karmelu, urodziła się w Montevarchi 15 maja 1825 r. Od najmłodszych lat miała wielką dziecięcą miłość do Matki Najświętszej. Była wytrwała w tym „...żeby modlić się i rozważać to, do czego prowadziło umiłowanie Boga i służba Jemu” (Pisma, Autobiografia, 53). Zrozumiała, że aby iść za Jezusem, musi poświęcić całe swoje życie poszukiwaniu „woli Boga i dobra dusz” (Pisma, Autobiografia, 105).

Matka Maria Teresa dała początek Instytutowi 15 października 1854 r. Wraz ze swoimi pierwszymi towarzyszkami poświęciła się edukacji młodzieży żeńskiej. Już 13 grudnia 1854 r. Instytut otrzymał aprobatę diecezjalną.

Przeróżne były dzieje nowego Instytutu z racji sytuacji politycznej, religijnej i społecznej ówczesnej epoki, stąd 30 grudnia 1859 r. został on rozwiązany. Matka Założycielka w 1875 r. przeniosła się do Florencji, gdzie na nowo zawiązała wspólnotę. Niestety, właśnie wtedy, gdy Instytut zaczynał się rozrastać, śmierć młodych sióstr spowodowała zmniejszenie się ich liczby. W momencie śmierci

Matki, która miała miejsce we Florencji 14 listopada 1889 r., liczył on tylko dwie siostry, jedną nowicjuszkę oraz jedną postulantkę.

Instytut przeżył wielkie odnowienie za czasów Matki Marii Mosca (1862-1934), uważanej za współzałożycielkę, która rozszerzyła zakres działalności apostolskiej, odpowiadając w ten sposób na potrzeby danej chwili w historii. Pod Jej prowadzeniem Instytut został afiliowany do Zakonu Karmelitów w dniu 31 marca 1929 r. i dekretem z dnia 27 lutego 1933 r. otrzymał prawa papieskie. Dziś jest obecny we Włoszech (od 1854 r.), w USA (od 1947 r.), w Kanadzie (od 1949 r.), w Polsce (od 1976 r.), w Indiach (od 1978 r.), w Brazylii (od 1985 r.), w Republice Czeskiej (od 1993 r.), na Filipinach (od 1999 r.), w Indonezji (od 2004 r.) oraz w Ziemi Świętej (od 2005 r.).

Po beatyfikacji Założycielki, która odbyła się w Fiesole 8 października 2006 r., decyzją Ojca Świętego Benedykta XVI, Instytut kontynuuje wcielanie swojego charyzmatu w różnych miejscach, gdzie Jego członkinie współpracują w dziele ewangelizacyjnym Kościoła.

ROZDZIAŁ I

CHARYZMAT I DUCHOWOŚĆ INSTYTUTU: NATURA, CEL, TOŻSAMOŚĆ I MISJA

„Jeśli kto chce iść za Mną,
niech się zaprze samego siebie,
niech co dnia bierze krzyż swój
i niech Mnie naśladuje!” (Łk 9,23).

„Życie konsekrowane, głęboko zakorzenione w przykładzie życia i w nauczaniu Chrystusa Pana, jest darem Boga Ojca udzielonym jego Kościołowi za sprawą Ducha Świętego” (VC 1).

„... gdybym więcej posiadała,
więcej chciałabym Ci ofiarować;
dla Ciebie chcę zrezygnować
z wszelkiej chwały tego świata ...”

(Pisma, Autobiografia, 35).

1.1 Fundamenty i duchowość Instytutu

1. Rodzina zakonna, o nazwie Zgromadzenie Sióstr Karmelitanek Instytut Naszej Pani z Karmelu, jest w Kościele zgromadzeniem na prawie papieskim. Zostało ono założone przez Matkę Marię Teresę Scrilli, jako odpowiedź na prośbę Pana, „żeby prowadzić dusze do Boga ... [we] współpracy z Jego miłością” (Pisma, Autobiografia, 53) .
2. Instytut jest zgromadzeniem o życiu czynnym, ze szczególnym uwzględnieniem kontemplacyjnego wymiaru życia, ponieważ Matka Założycielka w Konstytucjach przez nią napisanych w 1854 r., tak zaleca: „Życie prowadzone w tym Instytucie jest mieszane; czyli kontemplacyjne i czynne; ale kontemplatywność nie może być czymś innym, jak właśnie pomocą dla aktywności, nigdy jej obciążeniem; należy wystrzegać się nadmiernego przywiązania do tej pierwszej, żeby nie przytłoczyć tej drugiej; gdyż byłoby to odstępstwem od ducha Instytutu.” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855, [7]).
3. Jezus Chrystus jest centrum historii zbawienia oraz każdego człowieka. Jak Syn, „którego Ojciec poświęcił i posłał na świat” (J 10,36), tak każda z nas, jako ochrzczona i powołana do naśladowania Jezusa, jest konsekrowana i posłana „w świat, aby naśladować Jego przykład i kontynuować Jego misję” (VC 72, por. LG 44).
4. „Instytut ... ma na celu szerzenie kultury, czyli kształcenie oraz wychowanie moralne i ludzkie dziewcząt od najmłodszych lat do pełnej dojrzałości” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1859, [Wprowadzenie]). Duch Święty, który wlał w serce Założycielki pragnienie, by „prowadzić dusze do Boga”, dał jej odczuć konieczność „ ofiarowania się dla dobra duchowego naszego bliźniego, zgodnie z miłością przez Boga nakazaną, w tym co dotyczy nauczania” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1859, 6). Instytut ponadto prowadzi swoją troskliwą działalność wobec bliźniego poprzez dzieła miłosierdzia zapoczątkowane przez Matkę Marię Mosca.
5. Toteż ta, która wstępuje do Instytutu, wybiera przeżywanie własnego powołania chrzcielnego w życiu zakonnym: konsekrowana przez Boga, daje całą siebie na Jego służbę „ponieważ... On sam wziął [ją] jako swoją część” (Pisma, Notatki osobiste, 1). I, ogoławając się z samej siebie, żyje „by pełnić wolę naszego Niebieskiego Ojca oraz po to, by trudząc się prowadzić do Niego dusze” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855, [7]).
6. Duchowość Instytutu, którą żyła i której pragnęła Matka Założycielka, wszczepia się w duchowość karmelitańską, inspirującą się głównie zjednoczeniem z Bogiem, życiem w posłuszeństwie Chrystusowi i naśladowaniem Najświętszej Maryi Panny, łącząc życie kontemplacyjne z apostolatem.
7. Jako Karmelitanki, kontemplujemy Maryję, Matkę i Siostrę, Dziewicę Słowa, Niewiastę modlitwy, gorliwą w drodze, by dawać Syna ludziom, wzór dla każdej z nas w byciu matką (por. LG 56). Przeto Maryja, którą czcimy

obdarzając tytułem „Naszej Pani z Karmelu”, jest Główną Patronką Instytutu, i tak jak Ona pozwalamy się prowadzić, w pełni świadome, iż Bóg jest Obecny.

8. Angażujemy się w szerzenie pobożności maryjnej, rozumianej jako poznawanie duchowości Maryi i naśladowanie Jej cnót, zachęcamy wiernych do przyobleczenia Świętego Szkaplerza. Wobec Niej żywimy czułą i dziecięcą cześć i w uroczysty sposób celebруем dzień Jej święta, w którym wspólnie odnawiamy śluby.
9. Habit zakonny, który wszystkie nosimy, opisany w Dyrektorium, jest znakiem naszej konsekracji Bogu, przynależności do tego samego Instytutu i świadectwem ubóstwa (por. KPK kan. 669 § 1).
Matka Założycielka dla nas pisze: „...Zakonnice w tym Instytucie powinny przywdziać miłość Matki, habit zakonny powinien wzbudzać tę świętą miłość, która na każdym kroku dba o zdrowie dusz.” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855, [24] 6).
10. Szkaplerz karmelitański, wyraz naszej przynależności do Rodziny Karmelitańskiej, jest stałym odwołaniem do tego, jak żyła Maryja i jak chcemy żyć my, które go przyoblekamy.
11. Mały drewniany krzyż, który nosimy na szkaplerzu, jest od samych początków Instytutu charakterystycznym znakiem Siostry Naszej Pani z Karmelu i odwołuje się do scylliańskiej duchowości krzyża.

1.2. Konsekracja zakonna przez profesję rad ewangelicznych

12. My wszystkie, Siostry Instytutu Naszej Pani z Karmelu, tworzymy jedną Rodzinę osób konsekrowanych, ożywianą przez „ducha Instytutu; czyli ducha miłości, modlitwy ...” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855, [8]).
Jesteśmy darem Ojca dla Jego Kościoła przez Ducha Świętego, ponieważ wolne dla Niego i dla braci, żyjemy radykalnym naśladowaniem Jezusa Chrystusa w służbie wspólnocie.
13. Nasze zobowiązanie konsekracji w formie publicznych ślubów czystości, ubóstwa i posłuszeństwa konkretyzuje się w specyficznym charyzmacie, który Matka Założycielka otrzymała od Ducha Świętego i przekazała pierwszym towarzyszkom, znajduje początek swej pełni w profesji zakonnej i ma się rozwijać w całym naszym życiu.
Matka Założycielka stwierdza: „Dobra zakonnica kocha swoje powołanie i zawsze uznaje, że Bóg obdarzył ją wielką łaską. Największą ze wszystkich, po Odkupieniu”. (Pisma, Notatki osobiste[1], 2 dzień).
14. Przez profesję rad ewangelicznych czynimy widzialnym w świecie Jezusa czystego, ubożego i posłusznego, Sługę Ojca (por. LG 46); przywołujemy Tajemnicę Królestwa Bożego, które już jest i jeszcze nie (por. LG 44). Zatem

- śluby, które składamy, rodzą się z miłości i są skierowane na jego pełne osiągnięcie. Są one wyrazem trzech podstawowych relacji, które charakteryzują życie ludzkie: z Absolutem, z innymi i ze światem rzeczy materialnych.
15. Czystość jest Bożym darem, który przyjmujemy z wiarą i który domaga się wyboru wolnego i odpowiedzialnego (por. PC 12).
Przez czystość konsekrowaną wyrażamy prymat Boga nad wszystkim i nasze całkowite poświęcenie się Jemu. Jest ona naszym oblubieńczym oddaniem się Panu, jako odpowiedź na Jego miłość, którą odnawiamy każdego dnia z radością, mając zawsze na uwadze Królestwo, które jest wartością absolutną i które jest kultywowane i wzrasta przez życie braterskie (por. VFC 44).
 16. „Ewangeliczna rada czystości podejmowana ze względu na Królestwo niebieskie, będąca znakiem przyszłego świata i źródłem obfitej płodności w niepodzielnym sercu, zawiera w sobie obowiązek doskonałej wstrzemięźliwości w celibacie” (KPK kan. 599).
 17. Wraz ze ślubem czystości powierzamy się całkowicie Panu, który czyni nas wolnymi dla innych, w przyjaźni i komunii ze wszystkimi, szczególnie z tymi, którzy mają udział w naszej misji i naszej posłudze.
 18. W używaniu środków komunikacji zachowujemy konieczną dyskrecję i unikamy wszystkiego, co może szkodzić naszemu szczególnemu powołaniu i zagrozić czystości osoby konsekrowanej (por. KPK kan. 666).
 19. Ewangeliczna rada ubóstwa jest jasnym i konkretnym sposobem, w jaki głosimy Boga jako jedyne prawdziwe bogactwo.
Naśladując ubóstwo Chrystusa (por. PC 13), który „będąc bogaty, dla was stał się ubogim, aby was ubóstwem swoim ubogacić” (2 Kor 8,9; por. Flp 2,6-7), wyznajemy Go jako Syna, który wszystko otrzymuje od Ojca i w miłości wszystko Jemu oddaje. (por. J 17,7-10).
 20. Ewangeliczna rada ubóstwa... oprócz życia ubogiego w rzeczywistości i w duchu przez czynne umiarkowanie, które nie ulega bogactwom ziemskim, niesie ze sobą ograniczenie i zależność w używaniu i dysponowaniu dobrami, według prawa własnego Instytutu (por. KPK kan. 600).
 21. Ślub ubóstwa zobowiązuje nas do rzeczywistego oderwania się od nas samych i od rzeczy, by być gotowymi do solidarności i dzielenia się.
Matka Założycielka nas poucza: „...O to wszystko muszą dbać i nie zużywać więcej niż potrzeba” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855, [6]).
I dalej: Instytut „ musi opierać się na własnym trudzie i Bożej Opatrzności.
Siostry - Nie powinny nigdy trwać beczynnie” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855, [8]) dlatego też nasze ubóstwo musi być aktywne.
 22. Prowadzimy nasze proste życie na przykładzie pierwszej wspólnoty chrześcijańskiej, wnosząc do wspólnoty dobra duchowe i materialne (por. Dz

- 2,44-45): wszystko to, co otrzymujemy własnym staraniem, z tytułu pensji, emerytur, ubezpieczeń i zasiłków (por. KPK kan. 668 §3).
23. Ewangeliczna rada posłuszeństwa jest posłuszeństwem Bogu przez przyjęcie Słowa i pełnienie Jego woli (por. PC 14).
Przez słuchanie i dialog we wspólnocie braterskiej dochodzimy do jedności, by spełniać szczególne posłanie, jakie Instytut ma w Kościele.
Matka Założycielka na ten temat pisze: „Czy wiecie, kto idzie do nieba mocą innych? ten, kto prawdziwie jest doskonale posłuszny. Ach, on może być pewny i spokojny; Raj jest dla niego, nawet jeśli wydaje się mu, że nic nie czyni ... Posłuszeństwo nie starzeje się, ani nie umiera ...” (Pisma, Listy, 5).
24. Przez ewangeliczną radę posłuszeństwa, przeżywaną w naśladowaniu Chrystusa (por. J 4,34) objawiamy wyzwalające piękno naszej zależności synowskiej, a nie niewolniczej (por. Łk 15,18nn). Ona to, bogata w poczucie odpowiedzialności i ożywiana wzajemnym zaufaniem, jest odbiciem w historii miłosnej zależności trzech Osób Boskich (por. VC 21).
25. „Ewangeliczna rada posłuszeństwa, podejmowana w duchu wiary i miłości do naśladowania Chrystusa posłusznego aż do śmierci, zobowiązuje do podporządkowania własnej woli prawowitym przełożonym, zastępującym Boga, gdy wydają polecenia zgodnie z własnymi konstytucjami” (KPK kan. 601; por. Pisma, Notatki osobiste 2,).
26. Ślub posłuszeństwa czyni nas zdolnymi do przeżywania charyzmatu służby, do bycia świadkami braku sprzeczności między posłuszeństwem a wolnością. W woli Ojca odkrywamy znaczenie każdego ludzkiego życia, jego cel i jego prawdziwą wolność.
27. Jako zakonnice jesteśmy poświęcone w sposób szczególny służbie Bożej i służbie Kościołowi, każda z nas, także przez święte więzy posłuszeństwa, jest zobowiązana do posłuszeństwa Ojcu Świętemu, jej najwyższemu Przełożonemu (por. KPK kan. 590).
Zachowujemy uległe posłuszeństwo i szacunek wobec wszystkich Pasterzy Kościoła w naszym apostołskim zaangażowaniu. (por. KPK kan. 678)
28. Władza i posłuszeństwo, uzupełniające się aspekty tego samego uczestnictwa w ofierze Chrystusa, który „...choć był Synem, nauczył się posłuszeństwa przez to, co wycierpiał” (Hbr 5,8), kroczą razem w wypełnianiu woli Bożej, której poszukujemy w duchu braterstwa poprzez ufny i otwarty dialog (por. ET 25).
29. Wzorem dla każdej z nas jest Jezus, Sługa, który umywa nogi swoim uczniom. „Jeżeli więc Ja, Pan i Nauczyciel, umyłem wam nogi, to i wyście powinni sobie nawzajem umywać nogi. Dałem wam bowiem przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem.” (J 13,14-15).

30. Jesteśmy bezwzględnie zobowiązane do posłuszeństwa na mocy ślubu, kiedy Wyższa Przełożona nakazuje jakąś rzecz na mocy świętego posłuszeństwa, pisemnie lub w obecności dwóch świadków.
Ona jednak niech nie używa tego przepisu chyba, że z naprawdę poważnych racji i kiedy okaże się nieskuteczne użycie innych środków, które sugeruje miłość i roztropność.
31. Przyjmując „naśladowanie Chrystusa” jesteśmy przez Boga konsekrowane dla Niego i stajemy się Jego „dobrem”, które On kocha, poszukuje i broni.
„Tak”, które wypowiadamy Chrystusowi w dniu naszej profesji mamy powtarzać każdego dnia, we wszystkich okolicznościach. W wierności obowiązkom stajemy się bardziej dyspozycyjne i hojne wobec wymagań i potrzeb naszych braci.
32. Wezwane do tej szczególnej konsekracji w Kościele, dokładamy wszelkich starań w trwaniu w naszym powołaniu i poświęcamy całą naszą energię do odnawiania nas samych, dla większej świętości Kościoła i na większą chwałę Najświętszej Trójcy (por. LG 47).

1.3 Życie modlitwy

33. Jezus, dar Ojca dla zbawienia ludzkości, utrzymuje w naszym sercu żywe doświadczenie siebie samego i wraz z darem Ducha Świętego, czyni także nas zdolnymi do komunii z Najświętszą Trójcą. Z kontemplacji tego misterium wypływa nasze życie modlitwy i świętości.
34. Jezus Chrystus zwołuje nas i gromadzi każdego dnia, by przyjmować Jego Słowo i zjednoczyć się z Nim i z braćmi w Eucharystii, aby czynić nas „coraz bardziej ... Swoim żywym i widzialnym Ciałem, ożywianym przez Ducha i zdążającym ku Ojcu” (VFC 12).
Ewangelia, przeżywana w Świętej Liturgii a przede wszystkim Eucharystia, karmią i wzmacniają naszą braterską komunie, która umożliwia współpracę w tym samym apostołacie, dając konkretne świadectwo jedności (por. PC 15).
35. Aby „trwać w posłuszeństwie Jezusowi Chrystusowi i służyć Mu wiernie z czystym sercem i prawym sumieniem” (Reguła, [2]), według pierwotnego ducha Karmelu, troszczymy się o głębokie życie wewnętrzne poprzez modlitwę i medytację, aby poznawać, jak mówi Matka Założycielka to „do czego prowadziło umiłowanie Boga i służba Jemu.” (Pisma, Autobiografia, 53.).
36. Maryja, doskonały wzór życia duchowego i apostołskiego, kieruje nami, byśmy były kontemplatywne w działaniu i pomaga nam czynić nasze życie nieustanną modlitwą.
Matka Założycielka pisze o tym: „...trudno było mi się pogodzić z jej ustaniem, chyba że byłam przekonana o tym, że zostawiałam Boga dla Boga; czyli że opuszczałam Boga w kontemplacji Magdaleny, żeby odnaleźć Go we własnych

obowiązkach, w pracach Marty ... jest Mu {Bogu} to wręcz miłe, że przestajemy Nim się radować, żeby dla Niego się trudzić, a potem wrócić, by w Nim odpocząć” (Pisma, Autobiografia, 37) „pamiętając zawsze, że praktyka życia kontemplacyjnego ma na celu umocnienie ducha w koniecznym zaparciu się siebie.” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1859, 9).

37. Nasze życie jest odmierzane przez modlitwę, która dla nas, Karmelitanek, jest absolutną koniecznością. Utrzymujemy klimat milczenia, aby umożliwiać życie modlitwy, które polega na uświadamianiu dzieła Boga Miłości w nas, w braciach i w stworzeniu, aby w ten sposób otwierać nas na uwielbienie i wdzięczność (por. Reguła, [21]).
38. Według duchowości karmelitańskiej modlitwa jest intymną relacją przyjaźni z Bogiem, który angażuje całe nasze życie w historię miłości. Karmimy naszą komunie z Panem poprzez Liturgię, szczególnie Celebrację Eucharystyczną i Liturgię Godzin (por. VC 95). Matka Założycielka pisze: „gdyż tam gdzie się nie nalewa, nie ma z czego zaczerpnąć. To właśnie w spokoju, duch musi zdobywać pokarm, siłę i poznanie.” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855, [16]).
39. Każdego dnia jesteśmy wzywane do stołu ołtarza, by razem dzielić chleb Słowa i Ciała Pańskiego, dlatego też z Ofiary Eucharystycznej, „sakramentu miłosierdzia, znaku jedności i węzła miłości” (SC 47) czerpiemy siłę do miłowania, ofiarując całkowicie same siebie w zjednoczeniu z Chrystusem dla zbawienia braci.
40. Liturgia Godzin czyni nas uczestnikami modlitwy Chrystusa i Kościoła. Celebруемy wspólnotowo przynajmniej Jutrznie i Nieszpory, wiernie i z troską, według rytmu danej wspólnoty, aby nasze życie zakonne z niej czerpało konieczne bogactwo duchowe, bowiem jest ona ustanowiona dla uświęcenia czasu.
41. Sakrament Pojednania, poprzez spotkanie z Miłosierdziem Bożym, oczyszcza i odnawia nasze serce, a przez uznanie naszych grzechów i żal za nie, nasza relacja z Nim staje się przejrzysta.
„...radosne doświadczenie sakramentalnego przebaczenia, przeżywane wspólnie z braćmi i siostrami, czyni serce człowieka uległym i każe mu dążyć do coraz większej wierności.” (VC 95).
W tym celu często przystępujemy do Sakramentu Pojednania (por. KPK kan. 664).
42. Ufne i pokorne poddanie się kierownictwu duchowemu podtrzymuje nasze postępy w drodze ewangelicznej oraz pomaga nam odpowiadać na poruszenia Ducha Świętego, i dążyć zdecydowanie do świętości (por. VC 95).

43. Słowo Boże jest przewodnikiem i stałym pokarmem naszej drogi odpowiedzi na miłość Ojca, dlatego, „rozważając dniem i nocą Prawo Boże” (Reguła, [10]) i czuwając na modlitwie, praktykujemy szczególnie Lectio Divina, które dla nas Karmelitanek jest szkołą modlitwy.
 44. Obecność Maryi w Karmelu zaprasza nas do zjednoczenia życia z Nią w dziewictwie i łagodności, do pokonywania tej samej drogi wiary, aby stawać się, jak Ona, ikoną macierzyńskiego oblicza Boga.
Doświadczenie życia Założycielki pobudza nas do uznawania Maryi jako Matki troskliwej i gorliwej wobec potrzeb swoich dzieci i wzywa nas do naśladowania Jej przykładu.
 45. Odnawiamy „każdego dnia duchową więź z Maryją Panną, rozważając wraz z Nią tajemnice Jej Syna, zwłaszcza przez odmawianie Świętego Różańca” (VC 95) i przez inne formy pobożności maryjnej polecane przez Tradycję Instytutu.
 46. Praktyka Drogi Krzyżowej pomaga nam w przyjęciu i docenieniu wartości naszego cierpienia, aby nieść razem z Chrystusem Krzyż i rozważać wielką miłość Odkupiciela ludzkości, w doskonałym wypełnieniu dzieła, dla którego Bóg Ojciec Go posłał.
 47. Aby być wiernymi naszemu powołaniu do naśladowania Jezusa na drodze Krzyża, podejmujemy drogę ascezy, która polega na przyjęciu walki duchowej i przyodzianiu się w zbroję Bożą w ten sposób, aby oprzeć się zasadzkom nieprzyjaciela (por. Reguła, [18]). Miesięczny dzień skupienia i doroczne rekolekcje są momentami zatrzymania się dla przebywania z Nim, aby potem, wewnętrznie umocnionymi, powrócić do służenia braciom.
 48. Wezwane do naśladowania Jezusa bardziej z bliska, aby dążyć do doskonałej miłości, w naszej drodze nawrócenia podejmujemy dobrowolne zewnętrzne uczynki pokutne: stałą wierność naszym obowiązkom, akceptowanie trudności związanych ze wspólnym zamieszkaniem i pracą, cierpliwe znoszenie doświadczeń życia codziennego i głębokiej niepewności, która je napęla (por. Paenitemini, III, a, b, c).
 49. Miłość Chrystusa, która nas jednoczy nie tylko w ziemskim życiu, zaprasza nas do modlitwy za zmarłych. „Kościół za zmarłych składa eucharystyczną Ofiarę Paschy Chrystusa w tym celu, aby dzięki jedności wiążącej wszystkie członki Chrystusa, jednym wypraszać duchową pomoc, a innym przynosić pociechę płynącą z nadziei.” (OWMR 379).
W naszym Instytucie praktykujemy modlitwy ustalone w Dyrektorium, szczególnie za zmarłe współsiostry, za naszych dobrodziejów, członków rodziny i przyjaciół.
- #### 1.4 Życie braterskie we wspólnocie
50. „ ... Wspólnota zakonna jest darem Ducha Świętego ... Nie można więc zrozumieć wspólnoty zakonnej, jeśli nie przyjmuje się prawdy, że jest ona

darem Bożym, tajemnicą zakorzenioną w samym sercu Trójcy Świętej i uświęcającej, która czyni z niej część tajemnicy Kościoła dla życia świata.” (VFC 8).

51. „ Komunia jest darem, który wymaga odpowiedzi, cierpliwego uczenia się i walki, by przezwyciężyć nadmierną spontaniczność i zmienność pragnień. Wzniosły ideał wspólnotowy wymaga odrzucenia wszelkich postaw sprzeciwiających się komunii.
Wspólnota bez mistyki nie ma duszy, natomiast bez ascezy nie ma ciała. Potrzebne jest «współdziałanie» między darem Boga i wysiłkiem osobistym, aby budować wspólnotę wcieloną, to znaczy aby nadać konkretny kształt łasce i darowi wspólnoty braterskiej.” (VFC 23).
52. Dzielimy wspólnie z siostrami codzienne życie na mocy tego samego “tak” wypowiedzianego Bogu; odkrywamy, że naśladowanie Chrystusa czystego, ubogiego i posłusznego odbywa się we wspólnocie. Zjednoczone z Nim, a zatem wezwane do zjednoczenia między sobą nawzajem, jesteśmy zjednoczone w misji, aby przeciwstawiać się profetycznie ubóstwieniu władzy, posiadania i przyjemności (por. VFC 44).
Żyć we wspólnocie znaczy wypełniać razem wolę Bożą, zgodnie z charyzmatycznym darem, który Matka Założycielka otrzymała od Niego i nam przekazała (por. VFC 45).
53. Za przykładem pierwotnego Kościoła, zobowiązujemy się być „jednym sercem i jedną duszą” (Dz 4,32).
We wspólnocie każda realizuje samą siebie, żyjąc planem miłości, który Bóg ma dla każdej i który prowadzi stopniowo do przechodzenia od „ja” do „my”, od mojego obowiązku do obowiązku powierzonego wspólnocie, od szukania „moich spraw” do szukania „spraw Chrystusa”. (por. VFC 39).
54. Doświadczywszy miłosierdzia Bożego, zostałyśmy uzdolnione do przebaczenia i pojednania, w odwadze wyrzeczenia się siebie, by przyjąć, zaakceptować i pokochać każdą naszą siostrę. Matka Założycielka wzywa nas: „W relacjach między siostrami niech obecna będzie serdeczność i szacunek, który nie zostawia miejsca nawet dla cienia starć i sporów. Jeśli któraś upadnie, niech nie idzie spać bez aktu zadośćuczynienia jedna drugiej. Bóg pobłogosławi te akty; udzielając duszy większego pokoju; oraz pomocy, by nie upadała. ” (Pisma, Regulamin dla jej córek, 1).
55. Dla nas Karmelitanek wspólnota i modlitwa są elementami istotnymi dla wzrostu osobistego i wspólnotowego, stąd życiu wspólnemu rytm nadaje porządek dnia, ustalony przez wszystkich członków wspólnoty, który powinien zachować równowagę między modlitwą, pracą i odpoczynkiem.
56. Nasze życie wspólne, poza modlitwą, jest ubogacone dzieleniem się w lectio divina, refleksjami nad Słowem Bożym i przekazywaniem własnych doświadczeń wiary i trosk apostołatu.

57. Aby stać się siostrami, konieczne jest wzajemne poznanie, szersza i głębsza komunikacja, stąd spotykamy się regularnie, by dzielić radości, trudności i problemy wspólnoty, Instytutu, Kościoła i społeczności.
58. Zgromadzone w imię wspólnego ideału, do którego razem dążymy, promujemy we wspólnocie dialog otwarty i szczerzy, który ma na celu wspieranie ducha rodzinnego i prowadzenie nas do jedności w miłości. (por. VC 51).
Dlatego we wspólnotowe spotkania wnosimy szczerą wolę otwarcia i słuchania: wyrażamy z prostotą nasz punkt widzenia i staramy się zrozumieć punkt widzenia innych.
59. Mamy następujące środki, aby owocnie kroczyć drogą w życiu braterskim: projekt wspólnotowy, wspólnotowe rozeznanie duchowe, rewizja życia i braterskie upomnienie.
Projekt wspólnotowy jest środkiem do budowania razem naszego życia braterskiego.
Wspólnotowe rozeznanie duchowe pomaga nam poszukiwać i odkrywać obecność Boga, Jego wolę w stosunku do życia oraz misji wspólnoty i Instytutu wewnątrz Kościoła.
60. Wspólnota zakonna jest miejscem i naturalnym środowiskiem procesu wzrastania wszystkich, gdzie każdy staje się współodpowiedzialnym za wzrost drugiego (por. VFC 43). Czujemy zatem konieczność wspólnotowej refleksji, rewidując nasze życie we wspólnocie.
61. Matka Założycielka, odnośnie braterskiego upomnienia poleca: „Zakonnice, także Nowicjuszki niech upominają się nawzajem, kiedy popycha je ku temu miłość lub dobro Domu. Jednak należy to czynić łagodnie i ze słodyczą i z własnym uniżeniem.” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855, [10]).
62. Aby wspierać intymność życia wspólnego i ducha zakonnego, musimy zawsze, w każdym domu zarezerwować niektóre pomieszczenia wyłącznie dla sióstr (por. KPK kan. 667 §1).
63. Siostry w podeszłym wieku pozostają, jako dar, najdłużej jak to możliwe, w naszych wspólnotach apostołskich i są zachęcane do utrzymywania żywej radości, miłości i nadziei, poprzez naszą miłość i oddanie. Ich mądre świadectwo i modlitwa zachęcają młodsze w ich duchowej i apostołskiej drodze. (por. VFC 68).
64. „We wspólnotach zakonnych władza... pozostaje w służbie braterstwa, wyrażającego się w budowaniu wspólnoty oraz dążeniu do realizacji jej celów duchowych i apostołskich” w posłuszeństwie Słowu wcielaniem w poszczególne sytuacje według ducha Instytutu (por. VFC 48).

Matka Założycielka pisze: „...bo materiały fabryki same się nie utrzymają, jeśli nie ma kogoś, kto je połączy i podtrzyma: chociaż należy to uczynić z miłością, a nie siłą” (Pisma, Listy, 27).

65. „Podobnie jak Duch Święty namaścił Kościół już w wieczniku i posłał go, by ewangelizował świat, tak każda wspólnota zakonna jako autentyczna wspólnota duchowa w Chrystusie zmartwychwstałym jest ze swej natury wspólnotą apostołską.” (VFC 58).

Doświadczenie naszego spotkania z Panem prowadzi do głoszenia Boga Jezusa Chrystusa, Ojca, który kocha każdego człowieka. Tę misję wykonuje się głównie przez nasze być, a nie przez nasze czynić.

1.5 Życie apostołskie

66. W takiej mierze, w jakiej życie osoby konsekrowanej jest oddane wyłącznie Ojcu, opanowane przez Chrystusa i ożywiane przez Ducha, współdziała ona skutecznie z misją Pana Jezusa.

Pierwszą misję osoby konsekrowane mają pełnić wobec samych siebie i czynią to, kiedy otwierają własne serca na działanie Ducha Chrystusa, przyczyniając się w sposób niezwykle głęboki do odnowy świata.

Ich styl życia winien wskazywać na ideał, który wyznają, gdy starają się być żywym znakiem Boga oraz wymownym, choć często dokonywanym w milczeniu, przepowiadaniem Ewangelii. (por. VC 25).

67. Wspólnota i apostołat są wyrazem jedynej Miłości i świadectwa naszego życia, oddanego Jezusowi Chrystusowi, w radościach i w cierpieniach życia codziennego, wraz z całym bogactwem naszej osoby.

„Życie konsekrowane spełnia szczególne zadanie: podtrzymuje w ochrzczonych świadomość podstawowych wartości Ewangelii, dając «wspaniałe i zaszczytne świadectwo temu, iż świat nie może się przemienić i ofiarować się Bogu bez ducha ewangelicznych Błogosławieństw»” (VC 33).

68. Nasza misja ewangelizacyjna jest podtrzymywana przez Słowo Boże i Eucharystię. Wspólnota jest podmiotem autentycznej misji i miejscem, w którym każdej zostaje powierzone to zadanie.

69. Wezwane by współpracować dla sprawy ewangelizacji, wyrażamy w działalności apostołskiej naszą miłość do Boga i podejmujemy wysiłki jednoczenia się z Chrystusem, ofiarując naszą posługę w Jego imię.

Świadome, że owocność apostołatu zależy od żywego zjednoczenia z Chrystusem, za przykładem Założycielki, modlitwę i zjednoczenie z Bogiem czynimy duszą naszego apostołatu, pewne, że bez Jezusa nic nie możemy uczynić.

70. Nasza Rodzina zakonna, wierna charyzmatowi Założycielki: „Ofiarować się dla dobra duchowego naszego bliźniego, zgodnie z miłością przez Boga nakazaną,

w tym co dotyczy nauczania” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1859, 6), aktualizuje go i rozwija w komunii z misją Kościoła.

71. Instytut od samego początku ma „na celu szerzenie kultury, czyli kształcenie oraz wychowanie moralne i ludzkie...” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855, [Wprowadzenie]) które ma, jak pisze Matka Założycielka, „... zawsze dążyć do tego, co dobre dla tych Bożych stworzeń powierzonych ich opiece, a nie do własnego zadowolenia.” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1859, 20 pkt 5).
72. Ten ideał miłości, wzbudzony przez Ducha Świętego w sercu Założycielki i przez Nią przeżyty, oświeca całe nasze działanie apostolskie i charytatywne i czyni nas osobiście odpowiedzialnymi za współpracę w rozszerzaniu Królestwa Chrystusa, ponieważ „jesteśmy na tej ziemi tylko po to, by pełnić wolę naszego Niebieskiego Ojca oraz po to, by trudząc się prowadzić do Niego dusze.” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1859, 6).
73. Nasza misja polega na niesieniu każdej osobie pomocy w uznaniu siebie za stworzenie uczynione na obraz i podobieństwo Boże, przez Niego umiłowane i odkupione, aby towarzyszyć jej na drodze dojrzewania ludzkiego. Na mocy charyzmatu Matki Założycielki promujemy całego człowieka, który ma w Chrystusie, Człowieku doskonałym, wzór już dopełniony.
74. W dynamicznej wierności charyzmatowi Założycielki i Instytutu angażujemy się, poprzez wychowywanie dzieci i młodzieży, przez ich przyjęcie, troskę, nauczanie i formowanie, w odpowiadanie na znaki czasów i, w sposób szczególny, w trudne sytuacje, które objawiają się w dzisiejszych czasach. Zatem, naszym zadaniem jest stawić im czoła z profesjonalizmem i kompetencją.
75. Szkoła, jako miejsce wychowania do wiary, przez nauczanie i świadectwo życia, włącza się w zbawczą misję Kościoła. (por. GE 8).
Działamy w niej w celu formowania osoby, według zasad ewangelicznych i odpowiedzialnego współpracowania w budowaniu Królestwa Bożego, za pomocą metody wychowawczej, wyrażającej się w formie służby i osobistej relacji.
76. Nasza apostolska posługa w Kościele lokalnym zwraca uwagę na wymagania miejsca, abyśmy były zmienną obecnością, głosicielami i świadkami Miłości Boga.
Wezwane do ofiarowania naszej dyspozycyjności, współpracujemy w duszpasterstwie, w katechezie, w liturgii i dziełach charytatywnych, aby pomagać ludziom w spotkaniu Jezusa Chrystusa, Pana.
77. Według charyzmatu Instytutu czujemy pilną potrzebę towarzyszenia młodym w odkrywaniu życia jako powołania i w dokonaniu fundamentalnego wyboru, aby być w świecie na właściwym miejscu według zamysłu Bożego.

78. Ukierunkowane przez intuicję i dzieło Matki Marii Mosca, prowadzimy nasz apostolat profesjonalnie i z kompetencją, w obszarach opieki społecznej: w szpitalach, domach pomocy, otaczając opieką chorych i w podeszłym wieku. Z zaangażowaniem i szacunkiem jesteśmy obok człowieka, który cierpi; angażujemy się w dawanie wsparcia duchowego, które wypływa z Ewangelii (por. GS 66). Dajemy w ten sposób wkład w misję Kościoła, kontynuując „posługę miłosierdzia Chrystusa... w służbie Ewangelii życia” (VC 83) i pomagając nadawać sens cierpieniu, by przekształcać je w narzędzie odkupienia.
79. Aby móc służyć z oddaniem i wiernością tym, którzy znajdują się w potrzebie, współpracujemy w harmonii i miłości, dostosowując się chętnie do różnorodności zwyczajów ludów i do zmiennych sytuacji.
80. Ożywiane charyzmatem Matki Założycielki, zbliżamy się do różnych kultur w postawie Jezusa, który „ogolił samego siebie, przyjąwszy postać sługi” (Flp 2,7) oraz z cierpliwym i odważnym wysiłkiem dialogu, utrzymujemy pożyteczne kontakty z różnymi ludami, głosząc wszystkim drogę zbawienia (por. VC 79).
W ten sposób bierzemy udział w dziele inkulturacji wiary i ewangelizacji kultur i rozpowszechniamy w różnych kontekstach kulturowych charyzmat Instytutu.
81. Dla odnowionego dynamizmu duchowego i apostołskiego, dzielimy nasz charyzmat z osobami świeckimi, które zachęcamy do uczestniczenia w intensywniejszy sposób w duchowości i misji Instytutu, poprzez drogę komunii i współpracy.
Głębsze współdziałanie między zakonnicami a świeckimi prowadzi do większej świadomości, że każda z nas musi być wytrawną przewodniczką życia duchowego. Ze swej strony świeccy ofiarowują nam cenny wkład ich życia w świecie i ich specyficznej posługi.
Razem bierzemy udział w realizowaniu w Kościele skutecznej promocji laikatu, aby dojść do bycia my i oni dla Królestwa, „dążąc do przemiany świata zgodnie z zamysłem Bożym” (por. VC 55).

ROZDZIAŁ II

PRZEBIEG FORMACJI W INSTYTUTCIE

„Jak Mnie umiłował Ojciec,

tak i Ja was umiłowalem.
Wytrwajcie w miłości mojej!
Nie wyście Mnie wybrali,
ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem
was na to, abyście szli
i owoc przynosili,
i by owoc wasz trwał” (J 15, 9.16).

„Formacja... winna... dążyć do tego ...
by pomóc zakonnikom i zakonnikom
w urzeczywistnianiu jedności ich życia
w Chrystusie przez Ducha Świętego” (PI 1).

„ Porównywałam siebie, oddaną Bogu,
do złota w ręku Złotnika,
i do wosku w dłoniach osoby go obrabiającej,
gotową przybrać każdy kształt, który byłby Mu miły.” (Pisma, Autobiografia, 45).

2.1 Źródła inspiracyjne

82. Formacja do życia konsekrowanego pomaga w przyjęciu daru Bożego wezwania, inicjuje radykalne naśladowanie Chrystusa i dąży do realizowania naszego zjednoczenia z Nim przez Ducha Świętego, poprzez stopniowe upodabnianie się do Pana Jezusa i przyjęcie uczuć Syna wobec Ojca.
83. Każda z nas, odpowiedzialna za własną formację, na drodze nawrócenia i stałego przekształcania, daje się formować i kształtować poprzez codzienne wydarzenia, wychwytyjąc w nich, w duchu wiary, obecność Boga, który działa w naszej historii i wymaga naszego „fiat”.
Matka Założycielka pisze: „Biedny, bardzo biedny jest ten, kto starając się osiągnąć doskonałość, nie pilnuje sam siebie, często będzie upadać, pełniąc swoje obowiązki; z trudem dojdzie do celu ten, kto na drodze duchowej sobie nie radzi i robi krok, ale tylko zachęcany i popychany przez innych.” (Pisma, Listy, 5).
84. Formacja obejmuje różne wymiary naszej egzystencji: ludzko-duchową, zakonną i specyficzną, właściwą dla naszego charyzmatu, aby promować integralny wzrost osoby w poszanowaniu jej własnego czasu i rytmu. Pomaga ona w uchwyceniu bogactwa, które pochodzi z osobistych doświadczeń, różnych dla wieku, kultury i narodowości.
85. Poświęcamy szczególną uwagę na formację formaterek, przekonane, że Bóg w Trójcy Świętej jest jedynym i prawdziwym formatorem. On jako pierwszy daruje nam Siebie i przez Swego Ducha czyni możliwym dar, który składamy z siebie Jemu i braciom.

86. Na drodze formacji Najświętsza Maryja Panna jest dla nas wzorem pełnej przynależności i całkowitego oddania się Bogu, radosnego świadectwa naśladowania Chrystusa, „gorliwa w posłuszeństwie, mężna w ubóstwie, gotowa na przyjęcie życia w płodnym dziewictwie” (VC 112).
87. Cała droga formacji, od początkowej po permanentną, dokonuje się według Planu formacji, który poczynając od rozeznania powołaniowego, zawiera różne etapy i przewiduje: aspirat, postulat, nowicjat oraz juniorat i trwa przez całe życie.
Droga formacji prowadzi do pełnego bycia kobietą, chrześcijanką, siostrą w Instytucie Naszej Pani z Karmelu.

2.2 Rozeznanie powołaniowe

88. Jezus objawia Miłość Ojca, zaprasza do naśladowania, aby stać się Jego uczniami, przyjmując logikę Królestwa, aby uczynić własne życie darem, jako odpowiedź na otrzymaną Miłość. Zatem każda z nas, pomaga młodym odkryć życie jako powołanie i docenić wszystkie powołania, by mieć udział w budowaniu Kościoła.
89. W rozeznaniu powołaniowym pomagamy młodym w budowaniu własnego życia w wierze, doświadczaniu mocy miłosierdzia Bożego i smakowaniu głębi radości, która rodzi się z dawania siebie.

2.3 Aspirat

90. Młoda dziewczyna, która prosi o wstąpienie do Instytutu przechodzi, według potrzeby miejsca i czasu, okres aspiratu przeżywany wewnątrz wspólnoty. Przy towarzyszeniu wyznaczonej siostry, rozpoczyna drogę dojścia do autentycznego wyboru Boga, który konkretyzuje się w stylu życia naznaczonym silnym poczuciem odpowiedzialności. Przełożona Generalna lub Delegatka, przyjmuje lub odsyła do rodziny aspirantkę, po wysłuchaniu opinii swojej Rady.
91. Aspirantka, aby być przyjęta do postulatu musi mieć ukończone 17 lat życia, posiadać zdrowie fizyczne i psychiczne, zdolności intelektualne, odpowiedni charakter, dojrzałość i, jeśli to możliwe, musi ukończyć szkołę obowiązkową w kraju pochodzenia (por. KPK kan. 642).
92. Prawo przyjęcia aspirantki do postulatu lub usunięcia jej, po wysłuchaniu opinii Siostry towarzyszącej i Przełożonej domu, w którym odbywa się aspirat, należy do Przełożonej Generalnej, po wysłuchaniu opinii jej Rady lub w Delegacji, do Delegatki.

2.4 Postulat

93. Postulat jest czasem próby, który przebiega pod kierownictwem mistrzyni, ustanowionym, aby wspierać i ocenić w młodej kandydatce dojrzałość ludzką, ogólną kulturę, zrównoważenie emocjonalne i zdolność do życia we wspólnocie. W Instytucie postulat trwa jeden rok, Przełożona Generalna lub Delegatka, wysłuchawszy opinii swej Rady, może skrócić go do sześciu miesięcy lub przedłużyć, lecz nie dłużej niż o drugi rok.
94. Mistrzynie postulantek jest mianowana przez Przełożoną Generalną, po wysłuchaniu opinii jej Rady, spośród profesek wieczystych, które posiadają wymagane przez ten urząd przymioty.
95. W postulacie młoda dziewczyna angażuje się w ćwiczenie cnót ludzkich i docenia ich wartość, uczy się życia według Ewangelii i zakorzeniania się w wierze, w nadziei i w miłości.

2.5 Nowicjat

96. Nowicjat jest wprowadzeniem w życie Instytutu, tak by nowicjuszka poznała lepiej powołanie Boże i własny charyzmat Instytutu, aby doświadczyła jego stylu życia dla formowania myśli i serca według ducha Założycielki. Formatorka niech zweryfikuje intencje i zdatność młodej dziewczyny.
97. Nowicjat jest czasem uprzywilejowanym dla formacji życia wewnętrznego i braterskiego we wspólnocie, charakteryzującego się w duchowości karmelitańskiej stałym poszukiwaniem Boga, by żyć w komunii z Nim wraz z siostrami, w duchowej więzi z Maryją, według ducha Matki Założycielki.
98. Nowicjuszka doświadcza Boga w milczeniu i w głębokim życiu modlitwy, chwyta Jego obecność w codzienności, zaczyna poznawać apostołską misję Instytutu, rozumieć jej wymagania i jej wymiar eklezjalny.
99. Prawo przyjęcia do nowicjatu należy do Przełożonej Generalnej, za zgodą jej Rady, po przeanalizowaniu pisemnej opinii Mistrzynie postulantek, po wysłuchaniu opinii Przełożonej domu, w którym ma siedzibę postulat a w Delegacji po wzięciu pod uwagę głos Delegatki i jej Rady. (por. KPK kan. 641).
100. W naszym Instytucie nieważnie przyjęta do nowicjatu jest ta, która:
 1. jest niepełnoletnia;
 2. jest mężatką, podczas trwania małżeństwa;
 3. aktualnie jest związana jakimś świętym węzłem z innym Zgromadzeniem zakonnym lub była włączona do jakiegoś Stowarzyszenia Życia Apostolskiego, z zachowaniem norm określonych w kan. 684;

4. wstępuje do Zgromadzenia kierowana przemocą, poważnym strachem lub kłamstwem, a także ta, która była przyjęta przez Przełożoną w ten sam sposób;
 5. ukryła, że należała do jakiegoś instytutu życia konsekrowanego lub do jakiegoś Stowarzyszenia Życia Apostolskiego (por. KPK kan. 643).
-
101. W naszym Instytucie nowicjat trwa dwa lata. W drugim roku, według roztropności Mistrzynie, w porozumieniu z Przełożoną Generalną lub Delegatką, nowicjuszka na krótkie okresy czasu jest włączana, dla zdobycia doświadczenia, w działalność apostolską w jednym z domów Instytutu (por. KPK kan. 648).
 102. Nieobecność w nowicjacie, która przekracza trzy miesiące, ciągle lub z przerwami, czyni go nieważnym. Nieobecność krótsza od trzy miesiące a przekraczająca piętnaście dni musi być uzupełniona. (por. KPK kan. 649).
 103. Przełożona Generalna, za zgodą swej Rady, pisemnym Dekretem eryguje siedzibę Nowicjatu w jednym z domów Instytutu, a jeśli wymaga tego konieczność, ustanawia także więcej nowicjatów (por. KPK kan. 647).
 104. Przełożona Generalna jest pierwszą odpowiedzialną za formację nowicjuszek. Formacja nowicjuszki powierzona jest Mistrzynie i dokonuje się według Planu formacji, podczas gdy przełożona wspólnoty formacyjnej, w której przebiega nowicjat, jest odpowiedzialna za cały dom. (por. KPK kan. 650).
 105. Mistrzynie nowicjuszek jest mianowana przez Przełożoną Generalną, za zgodą jej Rady, na trzechlecie, po upływie którego może zostać powtórnie mianowana. Winna ona być przynajmniej pięć lat po profesji wieczystej w Instytucie. Ponadto powinna być wolna od urzędów i zadań, które mogą przeszkadzać w trosce o nowicjuszki i ich formację (por. KPK kan. 651).
 106. Mistrzynie nowicjuszek jest uważna na rozeznanie powołania każdej poszczególnej młodej dziewczyny i pomaga jej w stopniowym formowaniu. Ta posługa wymaga od niej wytrwałości, stałości i wielkiej cierpliwości, solidności i harmonii z wymaganiami życia zakonnego w Instytucie (por. KPK kan. 652).
 107. Matka Założycielka pisze: „Mistrzynie nowicjatu niech będzie bardzo roztropna i niech miłuje Reguły i Instytut; niech stara się im przekazać tę miłość i szacunek. Niech je traktuje z miłością i rozwagą; niech się nie niepokoi ich wadami, ani im nie dziwi; niech stara się stopniowo każdą poprawiać i umartwiać, zależnie od siły ducha, z jaką będzie znosić umartwienie. Niech pamięta, że ważniejsze jest zdobycie wewnętrznych cnót i szczerze umiłowanie Instytutu, niż praktykowanie wielu zewnętrznych pokut.” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1859, 18).

108. Nowicjuszka podczas trwania nowicjatu może w dowolnym momencie w sposób wolny opuścić Instytut, może być też wydalona, jeśli zostanie uznana za niezdatną.

Po zakończeniu nowicjatu nowicjuszka, jeśli zostanie uznana za zdatną, jest dopuszczona do profesji; w innym przypadku jest odsyłana do rodziny (por. KPK kan. 653).

2.6 Formuła profesji

109. Ja

na chwałę Bogu,
ze stałą wolą całkowitego
poświęcenia się Jemu
i wierniejszego naśladowania
Chrystusa w całym moim życiu,
przed obecnymi tu Współsiostrami,
na Twoje ręce, Matko...,
Przełożona Generalna
(lub na Twoje ręce ...,
Delegatko Przełożonej Generalnej)
składam na rok (lub: na całe życie),
ślub czystości, ubóstwa i posłuszeństwa,
według Konstytucji Zgromadzenia
Sióstr Karmelitanek
Instytutu Naszej Pani z Karmelu,
założonego przez Błogosławioną
Marię Teresę Scrylli,
która poświęciła swoje życie
kontemplacji Bożych misteriów
i wychowaniu młodych.
Całym sercem polecam się tej rodzinie,
abym za łaską Ducha Świętego
i przy pomocy Błogosławionej
Dziewicy Maryi z Góry Karmel,
naszej głównej Patronki,
mogła osiągnąć doskonałą miłość,
żywąc szczególnym charyzmatem Instytutu,
w wypełnianiu zawsze
„woli Boga i dobra dusz”,
współpracując wiernie
z tajemnicą Zbawienia
w służbie Bogu i Kościołowi.

2.7 Juniorat

110. Profesja zakonna jest aktem, którym obejmuje się stan zakonny: osoba ofiaruje się Bogu i staje się członkiem Instytutu, zobowiązując się do zachowywania Konstytucji wraz z obowiązkami i prawami, które z nich wypływają. Wraz z publicznymi ślubami przyjmuje na siebie zobowiązanie, którym jest upodobnianie własnego życia do Chrystusa czystego, ubogiego, posłusznego. Wraz z profesją czasową posiada się głos czynny, a po profesji wieczystej także głos bierny (por. KPK kan. 654).
111. Nowicjuszka, dopuszczona do profesji, składa na jeden rok śluby: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa i przyodziewa habit własnego Instytutu. Okres ślubów czasowych, odnawianych co roku, jest pięcioletni, nie może być krótszy niż trzy lata ani przedłużony ponad szósty rok (por. KPK 655). Przełożona Generalna, wysłuchawszy opinii swej Rady, ze słusznych powodów, może zezwolić na przyspieszenie profesji wieczystej, lecz nie więcej niż o trzy miesiące oraz na jej przedłużenie maksymalnie do dziewięciu lat (por. KPK kan. 657).
112. Do ważności profesji czasowej w naszym Instytucie wymagane jest:
- a) by profesja była poprzedzona przez ważny nowicjat;
 - b) by nowicjuszka była dopuszczona przez Przełożoną Generalną za zgodą jej Rady;
 - c) by profesja była wyrażona i złożona bez przymusu, poważnej bojaźni i oszustwa;
 - d) by była przyjęta przez Przełożoną Generalną lub przez jej Delegatkę (por. KPK kan. 656).
113. Podczas junioratu szczególnie troszczymy się o formację duchową poprzez studium nauczania Kościoła o życiu zakonnym w jego różnych aspektach: biblijnym, teologicznym, historycznym i kanonicznym. Ponadto przedmiotem formacji są: pogłębianie znajomości postaci i Pism Matki Założycielki, duch i cele, studium i przestrzeganie Konstytucji oraz zdrowych tradycji Instytutu. Juniorystce w stopniowym podążaniu drogą ku profesji wieczystej towarzyszy Mistrzynie.
114. Przełożona Generalna za zgodą swojej Rady mianuje Mistrzynie juniorystek spośród sióstr profesek wieczystych na trzechlecie, po upływie którego może mianować ją powtórnie.
115. Matka Założycielka nakreśla drogę każdej siostry do świętości w następujący sposób: „Czystość, czystość intencji; we wszystkim szukać podobania się Bogu, dobra naszego bliźniego (to też w Bogu) oraz zaparcia się siebie; to wszystko należy połączyć z wypełnianiem obowiązków stanu: i to wystarczy, by zostać świętym...”. (Pisma, Autobiografia, 62).

116. Składamy ślub ubóstwa, lecz zachowujemy własność dóbr i zdolność nabywania innych; wraz z profesją czasową przekazujemy administrowanie dobrami komu chcemy i w sposób wolny dysponujemy ich używaniem i korzystaniem z dochodów. Przed profesją wieczystą redagujemy testament ważny cywilnie.
117. Jeśli zaniechałyśmy uczynienia przekazania i dyspozycji lub testamentu, ponieważ nie miałyśmy dóbr, lecz w przyszłości je otrzymamy lub jeśli, po jego uczynieniu przybędą nam inne, powtarzamy przekazanie, o którym mowa wyżej, pomimo złożonej profesji.
Przekazanie, dyspozycja i testament mogą być zmieniane za zgodą Przełożonej Generalnej.
118. Wyrzeczenie się dóbr dziedzicznych jest dobrowolne i możemy go dokonać jedynie kilka lat po profesji wieczystej, poprzez pisemną prośbę samej zakonnicy, zaakceptowaną przez Przełożoną Generalną za zgodą jej Rady (por. KPK kan. 668).
119. Do ważności profesji wieczystej wymaga się, oprócz tego, co ustanowione w art. 112, aby była poprzedzona przynajmniej trzyletnim okresem profesji czasowej.

2.8 Formacja ciągła lub permanentna

120. Żyjemy otwarte na Ducha Świętego i pozostajemy w postawie ciągłej formacji, by dostrzegać Boga, który działa w naszej historii osobistej i w historii wspólnotowej.
Naszą formację przeżywamy w stałym nawracaniu się ku temu, czego wymaga powołanie do życia zakonnego.
121. Matka Założycielka podkreśla: „Moje drogie Córki! bądźcie rozsądne i pamiętajcie, że elementy połączone, by utworzyć fabrykę, nie mogą wymagać codziennego układania i ciągłego podpierania, gdyż byłoby to niemożliwe.
Moje drogie! ponieważ same macie się trudzić, nie wymagajcie więcej niż potrzeba, innymi słowy, nie sądźcie, że wasze dobro zależy od innych, i nie obarczajcie innych waszymi niedoskonałościami, jakby inni mieli za was zdawać z nich sprawę.” (Pisma, Listy, 5).
122. Staramy się o pilne i wytrwałe doskonalenie i uaktualnianie naszej formacji duchowej, doktrynalnej i praktycznej (por. KPK kan. 661), według wskazań Dyrektorium, aby wypełniać kompetentnie naszą szczególną misję w Kościele i skutecznie odpowiadać na wymagania czasów.

2.9 Wyłączenie z Instytutu

123. W tym, co dotyczy nieobecności w domu zakonnym, eksklaustracji, opuszczenia, wydalenia z Instytutu należy zachować przepisy prawa powszechnego i Dyrektorium.
Dyspensa od ślubów wieczystych należy do właściwej władzy, według przepisów prawa powszechnego. Siostra, która otrzymała indult eksklaustracyjny nie ma głosu czynnego i biernego w Instytucie (por. KPK kan. 687).
124. Przełożona Generalna, za zgodą swojej Rady i z powodu słusznej przyczyny, może udzielić pozwolenia na zamieszkanie poza domem zakonnym, lecz nie dłużej niż przez rok, chyba że chodzi o ratowanie zdrowia, odbycie studiów lub wykonywanie apostołatu w imieniu Instytutu (por. KPK kan. 665).
125. Przełożona Generalna za zgodą swojej Rady może udzielić profesce wieczystej indultu eksklaustracyjnego nie dłużej niż na 3 lata. Przedłużenie go leży w kompetencji Stolicy Apostolskiej.
126. Przełożona Generalna za zgodą swojej Rady niech zawsze w duchu dialogu i miłości będzie uważna w zachowywaniu bezstronności i ewangelicznej miłości wobec zakonnice, które porzucają lub są wydalone z Instytutu, oceniając każdy przypadek z osobna i pomagając im ekonomicznie według możliwości Instytutu (por. KPK kan. 702 §2).

ROZDZIAŁ III

ORGANIZACJA, ZARZĄD I ANIMOWANIE INSTYTUTU

„Jako dobrzy szafarze różnorodnej łaski Bożej słuźcie sobie nawzajem tym darem, jaki każdy otrzyma ł” (1P 4,10).

„Pierwszorzędnym zadaniem przełożonego jest tworzyć razem z braćmi i siostrami „<braterską [...] wspólnotę, w której szuka się i miłuje przede wszystkim Boga>” (VFC 50).

„Poza tym [Przełożona] niech będzie we wszystkim staranna, wierna i uważna zwłaszcza w sprawach dotyczących kultu Bożego, ducha pobożności, przestrzegania Reguł i dobra wielu dziewcząt, które sam Bóg jej

powierzył przez Posłuszeństwo,
aby zatroszczyła się o ich zbawienie
i tym samym przysłużyła się do Jego
większej chwały.”
(Pisma, Specjalny regulamin dla przełożonej
tymczasowej w domu w Foiano, 25).

3.1 Służba braterstwu

127. Każda władza ma początek w Bogu, najwyższej Władzy, dlatego przyjmujemy służbę braterstwu jako akt miłości, dla budowania wraz z siostrami „w Chrystusie braterskiej wspólnoty, w której szuka się i miłuje przede wszystkim Boga” (KPK kan. 619) i dla rozwoju duchowego osób i wspólnoty.
128. Władza i posłuszeństwo są pojmowane jako uległość Duchowi Świętemu dla poszukiwania razem woli Bożej (por. PC 14) poprzez rozeznanie osobiste i wspólnotowe, aby podjąć konieczne decyzje, mając na uwadze dobro życia wspólnego i misji.
Posłuszeństwo aktywne i odpowiedzialne staje się odpowiedzią przeżywaną przez osoby dojrzałe i wolne, które znają motywacje własnego działania i w sposób wolny wybierają realizowanie tego, czego Bóg chce.
129. Projekt wspólnotowy Instytutu obejmuje każdą z nas, pobudza nas do działania, innowacji, kreatywności i rozwija jedność między nami, czyniąc wszystkie współodpowiedzialnymi za dobro wspólne, głoszenie Ewangelii i budowanie Królestwa.
130. „Przełożeni otrzymaną od Boga przez posługę Kościoła władzę powinni wykonywać w duchu służby. Nastawieni więc na przyjmowanie woli Bożej, w wykonywaniu swej posługi mają kierować podwładnymi jako synami Bożymi i odnosząc się z szacunkiem do ich ludzkiej godności mają popierać dobrowolne posłuszeństwo. Winni też chętnie ich wysłuchiwać i popierać wspólną inicjatywę mającą na uwadze dobro Instytutu i Kościoła. Zawsze jednak zachowują władzę w zakresie podejmowania rozstrzygnięć i wydawania poleceń” (KPK kan. 618).
131. Przełożone niech gorliwie wykonują swój urząd i razem z siostrami im powierzonymi niech angażują się w budowanie w Chrystusie wspólnoty braterskiej. One same niech dają często siostronom pokarm Słowa Bożego i niech prowadzą je do świętej liturgii. Niech będą one przykładem w zachowywaniu cnót i zachowywaniu praw i tradycji własnych Instytutu, niech starają się zaradzić odpowiednio ich potrzebom, niech odwiedzają chore, zapewniając im z gorliwością konieczną opiekę, niech poskramiają niespokojne, umacniają niepewne, wobec wszystkich niech będą cierpliwe (por. KPK kan. 619).

132. Przełożone „pełnią swe zadanie posługiwania i kierowania w obrębie Instytutu zakonnego zgodnie z właściwym jego charakterem. Władza ich wywodzi się od Ducha Pańskiego, w powiązaniu ze świętą Hierarchią nadającą Instytutowi kanoniczną erekcję i zatwierdzającą w sposób autentyczny osobną jego misję” (MR 13).
133. Najwyższa władza w Instytucie, zgodnie z prawem powszechnym, obecnymi Konstytucjami i Dyrektorium jest wykonywana w sposób zwyczajny przez Przełożoną Generalną wraz z jej Radą a w sposób nadzwyczajny przez Kapitułę generalną prawnie zwołaną.
134. Kapituła generalna i Przełożona Generalna ze swoją Radą niech wypełniają wiernie zadania im powierzone w zarządzaniu i niech wyrażają współuczestnictwo i troskę wszystkich zakonnic o dobro wspólne.

3.2 Kapituła generalna

135. Kapituła generalna, organ reprezentujący Instytut, wyraża na najwyższym poziomie odpowiedzialność i uczestnictwo każdej w odniesieniu do życia i misji Instytutu.
Jest znakiem jedności we wspólnym projekcie charyzmatycznym powierzonym każdej.
Wspiera odnowę i nawrócenie każdej i całego Instytutu, aby odpowiadać na oczekiwania Kościoła i braci do których jesteśmy posłane (por. VC 42).
136. Kapituła generalna, najwyższa władza nadzwyczajna Instytutu, jest czasem uprzywilejowaną obecności Pana i zesłania Jego Ducha w celu zweryfikowania drogi Instytutu i jego wierności charyzmatowi w taki sposób, aby jego misja stale się potwierdzała i umacniała.
137. Do Kapituły generalnej należy przede wszystkim strzeżenie dziedzictwa Instytutu: natury, celu, ducha, charakteru i zdrowych tradycji (por. KPK Kan. 578), a także promowanie odpowiedniej odnowy, wybieranie Przełożonej Generalnej i jej Radnych, rozważanie spraw wyższej wagi i ustanawianie praw, do zachowywania których wszystkie jesteśmy zobowiązane (por. KPK Kan. 631).
138. Zwyczajna Kapituła generalna odbywa się co sześć lat oraz wtedy, kiedy z jakiegokolwiek powodu pozostaje nie obsadzony urząd Przełożonej Generalnej.
139. Przełożona Generalna, za zgodą swej Rady, może ze słusznych powodów przyspieszyć lub opóźnić celebrację Kapituły generalnej, lecz nie dłużej niż o sześć miesięcy.

140. Kapituła generalna zwyczajna jest zwoływana przez Przełożoną Generalną listem okólnym, na rok przed jej rozpoczęciem.
W liście zostają wskazane, wyznaczone przez Przełożoną Generalną za zgodą jej Rady, miejsce i data celebracji Kapituły oraz modlitwy do odmawiania o jej dobry przebieg.
141. Celebracja Kapituły generalnej jest przygotowywana przez komisję złożoną z pięciu członków, mianowanych przez Przełożoną Generalną za zgodą jej Rady, spośród sióstr po ślubach wieczystych, na rok przed celebracją samej Kapituły, wspomaganą przez Sekretarkę Generalną.
142. Imiona członków komisji przygotowawczej zostają podane do wiadomości w liście zwołującym Kapitułę.
Zadania wspomnianej komisji są określone w Dyrektorium.
143. Członkiniami Kapituły generalnej są:
1. z prawa:
Przełożona Generalna;
Radne Generalne;
Sekretarka Generalna;
Ekonomka Generalna;
Delegatki Generalne
ex Przełożone Generalne;
 2. z wyboru: Siostry, wybrane jako delegatki według przepisów Dyrektorium, przynajmniej w tej samej liczbie lub większej niż te, które są z prawa.
144. Przełożona Generalna i Radne Generalne nie wybrane powtórnie pozostają członkiniami trwającej Kapituły generalnej.
145. Do ważności Kapituły jest wymagana obecność przynajmniej 2/3 sióstr posiadających prawo zabierania głosu.
146. Przełożona Generalna z ważnych racji, za zgodą swojej Rady, może zwołać Kapitułę generalną nadzwyczajną (por. KPK kan. 632).
147. Aby zwołać Kapitułę generalną nadzwyczajną postępuje się w ten sam sposób, jaki został wskazany dla Kapituły generalnej zwyczajnej.
148. Kiedy, z jakiegokolwiek powodu, przed upływem sześciolatka pozostaje nieobsadzony urząd Przełożonej Generalnej, Kapituła jest zwoływana przez Wikarię Generalną najszybciej, jak to możliwe i w taki sposób, aby jej celebrowanie nie przedłużyło się ponad 6 miesięcy od nastania wakatu na urzędzie i jest uznawana jako początek nowego sześciolatka.
Na tej Kapitule dokonuje się także wyboru Radnych Generalnych.
149. Sesjom Kapituły generalnej przewodniczy aktualna Przełożona Generalna aż do wyboru nowej Przełożonej Generalnej, która przewodniczy następnym sesjom.

150. Spośród sióstr kapitulnych, w odrębnych wyborach, w głosowaniu tajnym i relatywną większością głosów, wybiera się sekretarkę Kapituły i dwie skrutatorki, których zadania są określone w Dyrektorium. W tych wyborach funkcję skrutatorek pełnią dwie siostry kapitulne najmłodsze pierwszą profesją.
151. Po sesjach wstępnych, aktualna Przełożona Generalna lub, w przypadku jej braku, Wikaria Generalna, przedstawia Kapitulę wyczerpującą relację na temat zarządu Instytutem i jego stanu ogólnego, dyscyplinarnego i personalnego. Ekonomka Generalna przedstawia relację na temat administracji dobrami Instytutu i sytuacji domu generalnego, rozpoczynając od ostatniej Kapituły. Relacja Ekonomki Generalnej musi zostać uprzednio przeanalizowana i zatwierdzona za zgodą Rady Generalnej.
152. Kapituła porusza ważne sprawy Instytutu określone w Dyrektorium, które rozwiązuje większością absolutną głosów tajnych, za wyjątkiem tego, co postanowione w następnym artykule. Jeśli po drugim głosowaniu liczba głosów jest jednakowa, Przewodnicząca Kapitulę podejmuje decyzję w sprawie (por. KPK kan. 119/2).
Wszystkie sprawy muszą zostać poruszone przed wyborami.
153. Kapituła generalna może interpretować Konstytucje zatwierdzone przez Stolicę Apostolską, której może proponować do ostatecznego zatwierdzenia niektóre zmiany, o ile opowiedziało się za nimi przynajmniej 2/3 sióstr kapitulnych.
154. Każda siostra może wyrazić swoje pragnienia i przesłać sugestie do Kapituły. Każda siostra kapitulna ma prawo przedstawić Kapitulę propozycję, o ile możliwe niech to uczyni pisemnie i w odpowiednim czasie, aby mogły zostać przeanalizowane we wszystkich ich aspektach.
155. Siostry kapitulne uległy Duchowi Świętemu, w świetle Słowa Bożego, zjednoczone w modlitwie i we wspólnocie, wyrażają i przyjmują z wolnością i zaufaniem pragnienia i propozycje wszystkich członkiń Instytutu.
156. Decyzje Kapituły generalnej pozostają w mocy do następnej Kapituły generalnej, podczas której mogą zostać potwierdzone, zmienione lub zniesione.
157. Akta Kapituły, starannie spisane przez sekretarkę Kapituły, muszą być podpisane przez wszystkie siostry kapitulne lub przynajmniej przez wybraną Przełożoną Generalną, przez skrutatorki i samą sekretarkę i przechowywane w archiwum generalnym.
158. Do Przełożonej Generalnej należy oficjalne ogłoszenie listem okólnym wyników wyborów i postanowień Kapituły generalnej.

159. Matka Założycielka radzi: „Wybierając, niech kierują się tylko dobrem duchowym Wspólnoty” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855, [5]).
Zatem poddajemy się kierownictwu Ducha Świętego w wyznaczaniu do różnych zadań osób, które mają odpowiednie przymioty do ich wypełnienia z zaangażowaniem i kompetencją, które umieją w duchu wiary stawić czoła sytuacjom i łączyć łagodność ze stanowczością.
160. Siostry kapitulne, kierowane czystą intencją i podejmując decyzję w sumieniu przed Bogiem, niech oddają głos na te siostry, które uznają za nadające się do odnośnych zadań.
Niech powstrzymują się od pozyskiwania głosów dla siebie czy dla innych, bezpośrednio lub pośrednio (por. KPK kan. 626).
Pożyteczną jest jednak wymiana informacji o przymiotach osób, którym zamierza się powierzyć różne zadania.
161. Głos musi być wolny, tajny, pewny, bezwzględny i zdecydowany.
162. Do wyborów, których musi dokonać Kapituła wymaga się:
- większości absolutnej w pierwszym i drugim głosowaniu;
- w trzecim głosowaniu wystarcza większość względna, a w przypadku równej liczby głosów wybrana zostanie starsza profesją lub, w przypadku tej samej daty profesji, starsza wiekiem (por. KPK kan. 119).
163. Jeśli wybierające chcą powierzyć określone zadanie siostrze, która nie spełnia wszystkich wymogów, aby być ważnie wybrana, a chodzi o przeszkody, od których Stolica Apostolska zwykła dyspensować, siostra może być wybrana (por. KPK kan. 180 nn).
164. Na urząd Przełożonej Generalnej może zostać wybrana ta, która ukończyła trzydzieści pięć lat i ma dziesięć lat profesji wieczystej w Instytucie (por. KPK kan. 623).
165. By zostać wybraną na Przełożoną Generalną, kandydatka musi uzyskać większość absolutną głosów sióstr kapitulnych obecnych na głosowaniu. Jeśli w pierwszym lub drugim głosowaniu żadna nie otrzyma większości absolutnej, przechodzi się do trzeciego głosowania, w którym będą miały głos bierny, lecz nie czynny, tylko dwie kandydatki, które uzyskały w drugim głosowaniu największą liczbę głosów.
166. Przełożona Generalna jest wybrana na sześć lat, po upływie którego może zostać powtórnie wybrana na następne sześć lat.
167. Jeśli wybrana Przełożona Generalna nie jest obecna na Kapitułe, natychmiast się ją wzywa. Oczekuje się jej przybycia zawieszając w tym czasie Kapitułę.

168. Po zakończeniu wyborów Przełożonej Generalnej, jeśli wybrana przyjmuje wybór, składa wyznanie wiary oraz przysięgę wiernego wypełniania swego urzędu według prawa powszechnego i Konstytucji.
169. Sekretarka Kapituły redaguje protokół dokonanego wyboru, który podpisany przez Przełożoną Generalną przewodniczącą wyborom, przez sekretarkę i przez skrutatorki, będzie przechowywany w archiwum generalnym.
170. Wybór czterech Radnych Generalnych i wszystkie akty Kapituły przebiegają pod przewodnictwem nowo wybranej Przełożonej Generalnej i według norm ustalonych w Dyrektorium.
171. Wyboru czterech Radnych Generalnych dokonuje się w odrębnych głosowaniach i absolutną większością głosów obecnych sióstr kapitulnych w pierwszym i drugim głosowaniu, a relatywną w trzecim (por. KPK kan. 119).
172. Na urząd Radnej Generalnej mogą zostać wybrane tylko siostry profeski wieczyste, według norm ustalonych w Dyrektorium.
173. Radne Generalne są wybierane na sześćościecie i mogą zostać powtórnie wybrane tylko na drugie sześćościecie.
174. Jeśli jakaś nowo wybrana Radna nie jest obecna na Kapitule, wzywa się ją natychmiast, lecz Kapituła kontynuuje normalnie swoje posiedzenia.
175. Po wyborze Radnych, spośród czterech wybranych, Kapituła wybiera Wikarię Generalną, która będzie zastępować Przełożoną Generalną, kiedy ta będzie nieobecna w Domu generalnym lub będzie miała jakąś przeszkodę i w wypadku, gdy będzie wakował jej urząd. Cztery wybrane Radne w tym głosowaniu nie mają głosu czynnego, lecz jedynie bierny.
176. Radne Generalne nie mogą być zniesione z ich urzędu, chyba że z poważnych powodów. W takiej sytuacji Przełożona Generalna, za zgodą swej Rady, przedstawia przypadek Stolicy Apostolskiej.

3.3 Przełożona Generalna

177. Przełożona Generalna, wierna strażniczka charyzmatu, w duchu służby „niech z wszelką gorliwością i matczyną miłością czuwa, upomina, nawołuje, uprzedza, poprawia, (...). Niech więc nie szczędzi starań, aby nie zaszkodzić, ani nie osłabić, przez własną winę i niedbałość, ducha i zapału Sióstr jej podległych” (Pisma, Specjalny Regulamin dla Przełożonej tymczasowej w domu w Foiano, 15).
178. Ona „Niech zawsze kieruje się miłością Bożą, niech będzie stała w swoich zasadach; niech towarzyszy temu jednak niezmienna łagodność, nigdy bez

stosownej powagi.” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1859, 12), niech sprawuje pełnię władzy rządu nad wszystkimi domami i siostrami według norm prawa powszechnego i obecnych Konstytucji, w ścisłej współpracy ze swą Radą.

179. Przełożona Generalna, uległa woli Bożej w wypełnianiu swoich obowiązków, troszczy się o formację duchową każdej siostry.
Na poziomie lokalnym wspiera współpracę między Przełożoną a siostrami w otwartym i spokojnym dialogu, aby promować komunikację między wszystkimi.
180. Przełożona Generalna w sprawach potrzeb duchowych i pracy apostołskiej wysłuchuje zdania wspólnoty i poszukuje odpowiednich rozwiązań.
Wysłuchawszy opinii swojej Rady, może przenieść siostrę z jednego domu do innego.
181. Zadaniem Przełożonej Generalnej jest czuwanie nad prawidłowym administrowaniem dobrami doczesnymi Instytutu, jednak bez zastępowania w szczególności Ekonomki Generalnej i Przełożonych lokalnych.
182. Przełożona Generalna, za zgodą swojej Rady, kiedy uzna to za pożyteczne dla dobra Instytutu, może erygować, modyfikować lub zamknąć Delegacje, które rządzą się własnymi statutami.
183. Przełożona Generalna, za zgodą swojej Rady, i po otrzymaniu pisemnej zgody Biskupa diecezjalnego, może erygować nowe domy, podczas gdy może je zamknąć po zasięgnięciu jedynie Jego rady.
184. Przełożona Generalna zanim otworzy nowe domy, musi wziąć pod uwagę ich przydatność dla Kościoła lokalnego i cele własnego Instytutu oraz to czy może przeznaczyć tam przynajmniej trzy siostry, które będą miały zapewnioną opiekę duchową i odpowiednie utrzymanie.
185. Przełożona Generalna zamieszkuje zwykle w Domu generalnym, którego nie wolno przenosić w inne miejsce bez zgody jej Rady.
Przeniesienie musi być zakomunikowane Stolicy Apostolskiej.
Przełożona nie może piastować innego urzędu, nawet Przełożonej Domu generalnego.
186. Przełożona Generalna podczas sześćdziesięciu odwiedza osobiście przynajmniej dwa razy każdą wspólnotę, aby poznać jej stan i zadbać o to, co uzna za konieczne i potrzebne, aby podtrzymywać żywym zwyczajne zachowywanie karności i by zarządzać potrzebom sióstr (por. KPK kan. 628 §1).

187. Przełożona Generalna, wysłuchawszy zdania swojej Rady, może mianować, spośród Radnych Generalnych lub spośród sióstr profesek wieczystych, swoją Delegatkę dla szczególnego zadania lub dla zwizytowania jakiejś wspólnoty. Podczas wizytacji wszystkie siostry są zobowiązane odpowiadać zgodnie z prawdą w miłości (por. KPK kan. 628 §3).
188. Przełożona Generalna może dyspensować z zachowywania jakiejś normy dyscyplinarnej poszczególne siostry, a także całe wspólnoty, jednak na czas określony.
189. Kiedy Przełożona Generalna, z poważnych przyczyn, uzna, że powinna zrzec się swego urzędu, po wysłuchaniu swojej Rady, przedstawia swoje racje Stolicy Apostolskiej, od której oczekuje decyzji. W przypadku, kiedy, z najpoważniejszych powodów, Przełożona Generalna musi być usunięta, Radne przedstawiają sprawę Stolicy Apostolskiej, do której decyzji mają się dostosować.

3.4 Rada Generalna

190. Rada Generalna składa się z Przełożonej Generalnej i Radnych Generalnych.
191. Zadaniem Radnych Generalnych jest pomaganie Przełożonej Generalnej w zarządzaniu Instytutem i udzielanie zgody lub rady w przypadkach, w których wymaga tego prawo powszechne, obecne Konstytucje i Dyrektorium.
192. Radne Generalne, bezpośrednio współpracownicy Przełożonej Generalnej, wypełniają swoje zadanie wobec sióstr w duchu służby dla wszystkich wspólnot i zachęcają siostry do posłuszeństwa w duchu wiary. Są one wtedy, przez swoją dyspozycyjność, uczciwość i roztropną radę, ważną pomocą dla Przełożonej Generalnej w poszukiwaniu dobra wspólnego.
193. Radne Generalne sumiennie zachowują tajemnicę o tym wszystkim, co jest poruszane podczas Rady.
194. Radne Generalne, o ile to możliwe, rezydują w Domu generalnym. W przypadku konieczności, mogą zamieszkiwać gdzie indziej i być także Przełożonymi lokalnymi, o ile tylko będą miały możliwość bez przeszkód uczestniczyć w obradach Rady, na które muszą być zawsze wezwane.
195. Kiedy jakaś Radna Generalna, z poważnych powodów, uzna, że winna zrezygnować ze swego urzędu, niech przedstawi pisemnie swoją dymisję Przełożonej Generalnej, do której należy, za zgodą jej Rady, podjąć decyzję w tej sprawie.

196. Jeśli, z jakiegokolwiek powodu, pozostaje nie obsadzony urząd Radnej Generalnej, Rada dokonuje wyboru innej, spośród profesek wieczystych. Zajmuje ona ostatnie miejsce wśród Radnych. Jeśli Radną, która składa dymisję jest Wikaria Generalna, Rada, po dokonaniu wyboru czwartej Radnej, przystępuje do wyboru Wikarii.
 197. Przełożona Generalna zwołuje swoją Radę, o ile to możliwe, każdego miesiąca i za każdym razem, kiedy sprawy Instytutu tego wymagają.
Raz do roku poszerza Radę o uczestnictwo Delegatesk Generalnych, które wyrażają swoją opinię.
 198. Podczas posiedzeń Rady, Radne Generalne wyrażają swoje zdanie z pełną wolnością i, jeśli jest to wymagane, dają swoją zgodę w sposób odpowiedzialny, po rozważeniu racji wyrażonych przez pozostałe. Wszystkie jednak niech się starają, aby podjęte decyzje były uszanowane i zachowywane.
 199. Rada Generalna daje zgodę w aktach przewidzianych przez Prawo powszechne, przez Konstytucję i Dyrektorium.
 200. W przypadkach, kiedy wymagana jest zgoda Rady, Przełożona Generalna działa w sposób nieważny nie prosząc o nią. Natomiast kiedy wymagana jest opinia, wystarczy, że jej wysłucha i, pomimo że nie jest zobowiązana według niej postąpić, niech ją wysoce ceni i nie postępuje inaczej bez przeważającej racji, której ocena do niej należy.
 201. Akta każdej sesji Rady Generalnej, zredagowane przez Sekretarkę Generalną, zostają przez nią odczytane na następnej sesji, następnie są zatwierdzone i podpisywane przez Przełożoną Generalną i jej Radne.
 202. Zadaniem Przełożonej Generalnej jest pisemne zakomunikowanie zainteresowanym siostronom decyzji Rady, one zaś są zobowiązane do ich zachowania w duchu synowskiego posłuszeństwa (por. KPK kan. 156).
- ### 3.5 Sekretarka Generalna
203. Sekretarka Generalna jest mianowana przez Przełożoną Generalną po zasięgnięciu opinii jej Rady, spośród sióstr profesek wieczystych, na sześćościecie. Najlepiej niech będzie wybrana spośród Radnych Generalnych.
 204. Sekretarka Generalna winna być roztropna i dyskretna i powinna posiadać przymioty konieczne do wypełniania swojego zadania. Jest zobowiązana do utrzymania w tajemnicy wszystkiego tego, czego się dowie z powodu pełnienia swego urzędu. Rezyduje ona w Domu Generalnym.
 205. Zadaniem Sekretarki Generalnej jest udzielać pomocy Przełożonej Generalnej, szczególnie w szybkim załatwianiu oficjalnej korespondencji, redagowaniu akt Rady, w aktualnym utrzymaniu różnych rejestrów: stanu personalnego, profesji, ważniejszych wydarzeń dotyczących życia Instytutu, nekrologów.

Ponadto zadaniem Sekretarki Generalnej jest właściwe przechowywanie w archiwum generalnym wszystkich dokumentów i akt dotyczących Instytutu, których nie może udzielać ani okazywać komukolwiek bez zgody Przełożonej Generalnej.

3.6 Ekonomka Generalna

206. Ekonomka Generalna jest mianowana na sześć lat przez Przełożoną Generalną, po wysłuchaniu opinii jej Rady, spośród sióstr profesek wieczystych przynajmniej po pięciu latach od profesji, najlepiej spośród Radnych Generalnych. Rezyduje ona w Domu Generalnym.
207. Ekonomka Generalna, jeśli nie jest Radną, nie uczestniczy w posiedzeniach Rady, ale ma być wzywana, kiedy omawia się sprawy ekonomiczne.
208. Zadaniem Ekonomki Generalnej jest zarządzanie dobrami Instytutu pod nadzorem Przełożonej Generalnej i jej Rady, według norm prawa powszechnego i Konstytucji.
Starannie notuje wszystko to, co wpływa do kasy generalnej i wszystko to, co jest z niej wydawane.
209. Ekonomka Generalna sprawdza i rejestruje półroczne sprawozdania, które ekonomki lokalne jej wysyłają.
210. Na koniec każdego półrocza Ekonomka Generalna zdaje sprawozdanie z całej administracji Przełożonej Generalnej i jej Radzie, przedstawiając rejestry. Przełożona Generalna i jej Rada, po ich sprawdzeniu, zatwierdzają je i podpisują.

3.7 Delegacja Generalna

211. Przełożona Generalna, za zgodą swojej Rady, kiedy uzna to za pożyteczne dla dobra Instytutu, może erygować, modyfikować lub zamykać Delegacje Generalne.
Akt erygowania Delegacji Generalnej musi zawierać jasno określone cele i zadania.
212. Każda Delegacja musi posiadać swój Statut, zatwierdzony przez Przełożoną Generalną za zgodą jej Rady, który może być rewidowany co trzy lata.
213. Delegatka Generalna jest odpowiedzialna za wspólnoty tworzące Delegację. Jest ona mianowana przez Przełożoną Generalną, za zgodą jej Rady, spośród sióstr profesek będących przynajmniej pięć lat po profesji wieczystej, po

wysłuchaniu sióstr zamieszkujących w Delegacji, na trzechlecie i może być ponownie mianowana na następne dwa trzechlecia.

214. Deleгатka jest wspomagana przez dwie Radne, mianowane przez Przełożoną Generalną, po wysłuchaniu opinii jej Rady, wybrane spośród sióstr profesek wieczystych, na trzechlecie. Mogą one zostać ponownie mianowane na następne dwa trzechlecia.
215. Przełożona Generalna, wysłuchawszy opinii Deleгатki i jej Radnych, mianuje za zgodą swojej Rady, spośród sióstr profesek wieczystych, zamieszkujących w Delegacji, Sekretarkę i Ekonomkę Delegacji, którymi mogą być te same Radne.
Sekretarka i Ekonomka Delegacji są mianowane na trzechlecie i mogą być ponownie zatwierdzone.
216. Deleгатka zwołuje Radę co trzy miesiące i za każdym razem, kiedy uzna to za konieczne oraz przesyła protokół Przełożonej Generalnej.
217. Zadaniem Deleгатki jest:
 - a) dbanie o wzrost wiernego zachowywania życia zakonnego i normalnej działalności w domach jej powierzonych;
 - b) wspieranie duszpasterstwa powołaniowego;
 - c) troska o to, aby postulat, nowicjat, juniorat i formacja stała dokonywały się według norm Konstytucji i według wskazań Stolicy Apostolskiej i Przełożonej Generalnej;
 - d) przekazywanie Przełożonej Generalnej kopii relacji Mistrzynie postulantek, nowicjuszek, juniorystek, ażeby mogły być wzięte pod uwagę w definitywnym dopuszczeniu kandydatek do profesji czasowej lub wieczystej, lub odnowienia ślubów, z załączeniem do niej głosu swojego i swojej Rady.
218. Deleгатka, oprócz uprawnień, których może jej udzielić sama Przełożona Generalna, na mocy obecnych Konstytucji ma następujące uprawnienia:
 - a) przyjmowanie lub odsyłanie do rodziny aspirantek, po wysłuchaniu zdania Radnych;
 - b) przyjmowanie aspirantek do postulatu, po wysłuchaniu opinii Radnych i zdania Siostry towarzyszącej oraz Przełożonej domu, w którym odbywał się aspirat;
 - c) mianowanie Radnych lokalnych, spośród sióstr profesek wieczystych, po wysłuchaniu opinii swoich Radnych;
 - d) przenoszenie, za zgodą Radnych, sióstr z jednego domu do innego, w granicach Delegacji, po uprzedniej zgodzie Przełożonej Generalnej;
 - e) udzielenie pozwolenia na wydatki nadzwyczajne w granicach sumy określonej przez Przełożoną Generalną za zgodą jej Rady.

3.8 Wspólnota lokalna

219. Wspólnota lokalna jest podstawową komórką Instytutu, do której każda siostra jest przypisana i realizuje własne powołanie w zgodzie z charyzmatem Instytutu.
220. Każda wspólnota Instytutu, włącznie ze wspólnotą Domu Generalnego, jest kierowana przez Przełożoną lokalną, wspomaganą przez jej Radę i samą Wspólnotę.
221. Przełożona, animatorka życia braterskiego, niech dokłada – jak pisze Matka Założycielka - „wszelkich możliwych starań i troski, by utrzymać i rozwijać u siebie i u sióstr powierzonych jej opiece prawdziwego ducha Pobożności i Poszanowania Reguł, Aktów Wspólnych i wszystkich innych zwyczajów ...” (Pisma, Specjalny Regulamin dla Przełożonej tymczasowej w domu w Foiano, 14).
222. Przełożona, jak zachęca Matka Założycielka: „Niech zadba, by między Siostrami panowały pokój i zgoda, serdeczność, współczucie i miłość, od czego zależy doskonałość Chrześcijańska, a tym bardziej Zakonna” (Pisma, Specjalny Regulamin dla Przełożonej tymczasowej w domu w Foiano, 17). „...z miłością Matki” (Pisma, Reguły i Konstytucje 1854/1855), niech docenia dary każdej, aby wspierać jedność wraz z bogactwem różnorodności, poprzez dzielenie się i współodpowiedzialność wszystkich (por. VFC 50).
223. Przełożona lokalna jest mianowana, po uprzedniej odpowiedniej konsultacji, przez Przełożoną Generalną za zgodą jej Rady, spośród sióstr profesek przynajmniej trzy lata po profesji wieczystej, na okres trzechlecia, po upływie którego może zostać ponownie mianowana na drugie i trzecie trzechlecie, jeśli Przełożona Generalna, za zgodą swojej Rady, uzna to za stosowne (por. KPK kan. 623).
224. Przełożona lokalna podczas trzechlecia może zostać przeniesiona lub zniesiona z urzędu ze słusznej przyczyny i za zgodą Rady Generalnej.
225. Przełożona lokalna współpracuje z Przełożoną Generalną lub Delegatką w pełnej harmonii i informuje ją o stanie wspólnoty i realizacji dzieł.
226. Przełożona lokalna może dyspensować siostry, w poszczególnych przypadkach, od zachowywania niektórych przepisów dyscyplinarnych, na czas określony.
227. W domach z przynajmniej sześcioma siostrami niech będą dwie radne. Są one mianowane na trzechlecie przez Przełożoną Generalną po wysłuchaniu opinii jej Rady, za wyjątkiem domów Delegatury, i po konsultacji ze wspólnotą. Po zakończeniu trzechlecia, Radne mogą zostać mianowane ponownie.

228. Przełożoną, nieobecną lub mającą jakąś przeszkodę, zastępuje pierwsza Radna lub, pod jej nieobecność, druga, tam gdzie one są, a w przeciwnym wypadku najstarsza profesją.
229. W każdym domu jest Ekonomka lokalna, mianowana przez Przełożoną Generalną, po wysłuchaniu opinii jej Rady, spośród profesek wieczystych, na trzechlecie, po zakończeniu którego może być ponownie mianowana.
230. Urząd Ekonomki lokalnej, o ile to możliwe, niech będzie oddzielony od urzędu Przełożonej, jeśli Przełożona Generalna ze słusznych powodów, wysłuchawszy opinii swojej Rady, nie zdecyduje inaczej.
231. Ekonomka lokalna zarządza dobrami domu pod nadzorem Przełożonej i jej Rady.
Ma za zadanie zapisywać wszystkie wpływy i wydatki i co miesiąc zdawać sprawozdanie ze swego zarządzania Przełożonej i wspólnocie.
Co 6 miesięcy przesyła sprawozdanie Ekonomce Generalnej.

3.9 Zarządzanie dobrami Instytutu

232. Instytut i poszczególne domy mają zdolność nabywania, posiadania, administrowania i zbywania własnych dóbr, według norm prawa powszechnego i obecnych Konstytucji.
233. W nabywaniu, w zbywaniu i w zaciąganiu pożyczek niech będą zachowane wszystkie dyspozycje prawa powszechnego, Konstytucji i Dyrektorium.
234. Kiedy trzeba zbyć dobra, których wartość przekracza sumę ustanowioną przez Stolicę Apostolską lub trzeba zaciągnąć pożyczkę, wyższą od wspomnianej sumy lub sprzedać przedmioty ofiarowane na mocy ślubu lub cenne, wymagana jest zgoda Rady Generalnej i pozwolenie Stolicy Apostolskiej, w przeciwnym razie umowa jest nieważna.
W innych przypadkach konieczne i wystarczające jest pisemne pozwolenie udzielone przez Przełożoną Generalną za zgodą jej Rady (por. KPK kan. 638).
235. Nie zaciąga się pożyczek, jeśli nie jest pewne, że ze zwyczajnych dochodów można spłacić należne procenty oraz w niezbyt długim czasie z uzyskanej amortyzacji zwrócić sumę podstawową (por. KPK kan. 639).
236. Instytut i poszczególne domy odpowiadają jedynie za akty dotyczące zarządzania dobrami dokonane za zgodą Przełożonych lub tych, którzy w sposób prawny je reprezentują i jedynie w granicach kompetencji im powierzonych.
Jeśli jakaś siostra zaciągnie pożyczkę lub zobowiązania, bez pozwolenia, odpowiada za nie osobiście (por. KPK kan. 639).

3.10 Wartość Konstytucji

237. My wszystkie za najwyższą zasadę życia przyjmujemy naśladowanie Chrystusa ukazane w Ewangelii i wyrażone w Konstytucjach Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Instytutu Naszej Pani z Karmelu (por. KPK kan. 662).
238. Wezwane przez dobroć Boga, aby osiągnąć doskonałą miłość w służbie Jemu i Kościołowi, poza wiernością ślubom, mamy prowadzić nasze życie zgodnie z obecnymi Konstytucjami, które staramy się zachowywać w duchu autentyczności i odpowiedzialności, aby stawać się wiernymi we wszystkim (por. LG 47). Przykładem jest dla nas Matka Założycielka, która mogła o sobie napisać: „...pośród tylu zmartwień, wielką pociechą jest dla mnie myśl, że pomimo wszystkich moich cierpień, tylko Ciebie kochałam; i niczego nie omieszkalam uczynić, z tego co uważałam, że jest Ci miłe, i niczego nie uczyniłam, z tego co sądziłam, że jest Ci niemile ...” (Pisma, Autobiografia, 53).
239. Zobowiązujemy się przynajmniej raz do roku we wspólnocie czytać i medytować Konstytucje w całości.

ZAKOŃCZENIE

Pewne, że Ten, który nas wzywa jest wierny, prosimy Ojca, aby z pomocą Ducha Świętego, pozwolił nam wzrastać w wewnętrznej sile i mądrości, pokładając ufność w Chrystusie, Świadku wiernym.

Od Maryi, pierwszej i najdoskonalszej naśladowczyni Chrystusa uczymy się być wierne charyzmatowi Instytutu, aby chwalić Pana i wspierać naszą pełną odpowiedzialnością wiarę braci. We wszystkim niech będzie nam zawsze przewodnikiem i wsparciem nauczanie Matki Założycielki:

„Wydaje mi się, że w Domach Zakonnych z Posłuszeństwa i wierności w rzeczach małych wynika pokój duszy i piękna zewnętrzna harmonia, która pociąga i zachwyca tego, kto do takiego stanu został powołany. Jest też budująca dla każdego, kto z nią się zetknie.

Przestrzegania tych reguł nie można na pewno nazywać ani korzeniem, który jeśli nie jest zdrowy, drzewo słabnie i usycha; ani fundamentem, bez którego solidności, dom długo nie postoji. Są to jednak liście i owoce, które sprawiają, że drzewo jest piękne; są to ściany, które określają kształt domu ...

Aby w domu panowały pokój, harmonia i piękno, o których powyżej, niech [Pan] udzieli wszystkim ducha pokory, wyrzeczenia i skupienia, niech sprawi, że tak bardzo umiłują doskonałość, iż przestrzeganie najmniejszych reguł będą traktowały jak największych ...

Niestrudzenie będę zalecała wzajemną miłość i szacunek jednej siostry względem drugiej. Niech rozważają kwestię świętej pokory, mistrzyni dobrego wychowania. Błogosławieni, którzy będą ostatnimi. Bo posiadają pokój.” (Pisma, Regulamin dla jej córek).

REGUŁA KARMELITAŃSKA

REGUŁA KARMELITAŃSKA

[1]

Albert, z łaski Bożej powołany na Patriarchę Kościoła Jerozolimskiego, do umiłowanych synów w Chrystusie: B.[rokarda] i pozostałych pustelników będących pod jego posłuszeństwem u źródła na Górze Karmel; pozdrowienie w Panu i błogosławieństwo Ducha Świętego.

[2]

Wielokrotnie i na różne sposoby święci Ojcowie pouczali, że każdy, bez względu na stan i obrany styl życia, powinien trwać w posłuszeństwie Jezusowi Chrystusowi i służyć Mu wiernie z czystym sercem i prawym sumieniem.

[3]

Ponieważ jednak domagacie się, abyśmy uczynili zadość waszym oczekiwaniom i określili sposób życia, którego moglibyście się trzymać na przyszłość, dlatego postanawiamy, co następuje:

[4]

Będziecie mieli jednego spośród was jako przeora, wybranego na ten urząd jednogłośnie lub za zgodą większej i rozsądniejszej części. Jemu też każdy z braci ma przyrzec posłuszeństwo, którego będzie się starał w życiu dochować, wraz z czystością i wyrzeczeniem się własności.

[5]

Placówki możecie organizować nie tylko w miejscach oddalonych od siedzib ludzkich, ale także w tych, które zostaną wam ofiarowane. Mają być jednak stosowne i odpowiednie dla waszego sposobu życia. Decyzję w tej kwestii podejmie przeor po uzgodnieniu jej z braćmi.

[6]

Ponadto, mając na uwadze położenie miejsca, gdzie postanowiliście zamieszkać, każdy z was winien posiadać oddzielną celę, która zostanie wyznaczona przez przeora, w porozumieniu z braćmi lub ich rozsądniejszą częścią.

[7]

Postanawiamy także abyście posiadali wspólny refektarz. Podczas spożywania posiłków, tam gdzie jest to możliwe, należy praktykować zwyczaj głośnej lektury Pisma Świętego.

[8]

Celi przydzielonej przez Przeora żaden z braci nie może bez jego zgody zmienić lub zamienić.

[9]

Cela przeora powinna znajdować się przy wejściu do miejsca zamieszkania, tak aby on jako pierwszy mógł przyjmować przybywających z zewnątrz; wszystko zaś, co trzeba będzie zrobić, niechaj będzie wykonane według jego woli i wydanego zarządzenia.

[10]

Każdy zakonnik winien przebywać sam we własnej celi lub blisko niej, rozważając dniem i nocą Prawo Boże oraz czuwając na modlitwie, chyba że musi poświęcić się innym sprawiedliwym obowiązkom.

[11]

Ci, którzy umieją odmawiać godziny kanoniczne z duchownymi, niech je odmawiają zgodnie z postanowieniem świętych Ojców i według zatwierdzonego przez Kościół zwyczaju. Ci natomiast, którzy tego nie umieją, mają w czasie nocnego czuwania odmówić dwadzieścia pięć razy Ojcze nasz, z wyjątkiem niedziel i dni uroczystych, kiedy to w czasie nocnego czuwania postanawiamy wspomnianą liczbę podwoić, tak że należy odmówić Ojcze nasz pięćdziesiąt razy. Siedem zaś razy należy tę samą modlitwę odmówić w miejsce Jutrznii oraz innych godzin kanonicznych, z wyjątkiem Nieszporów, kiedy odmówić ją trzeba piętnaście razy.

[12]

Żaden z braci nie powinien niczego uważać za swoją osobistą własność. Wszystko winno być wam wspólne i rozdzielane według potrzeb przez przeora lub wyznaczonego przez niego brata, z uwzględnieniem wymogów zdrowia i wieku.

[13]

Jeżeli sytuacja tego wymaga, możecie posiadać osły i muły oraz drób niezbędny do wyżywienia braci.

[14]

Tam, gdzie pozwalają na to warunki, kaplica domowa powinna znajdować się pośrodku cel. Bracia mają się w niej gromadzić codziennie rano na modlitwę, a jeśli to możliwe, na uczestnictwo we Mszy Świętej.

[15]

W niedzielę, a jeśli zajdzie potrzeba to także w inne dni, macie omawiać sprawy związane z przestrzeganiem życia zakonnego i ze zbawieniem dusz. Wtedy również powinny być z miłością karcone wykroczenia i przewinienia braci, jeżeli u kogoś zostały zauważone.

[16]

We wszystkie dni od święta Podwyższenia Krzyża aż do Zmartwychwstania Pańskiego, z wyjątkiem niedziel, zachowacie codziennie post. Jedynie choroba, podeszły wiek lub inna poważna przyczyna mogą zwolnić od postu, ponieważ konieczność nie zna prawa.

[17]

Zachowacie wstrzeźliwość od pokarmów mięsnych, chyba że ich spożywania wymaga stan zdrowia lub wiek. W czasie podróży, kiedy to będziecie musieli chodzić po kweście, możecie spożywać pokarmy mięsne, jeżeli nie ma możliwości wyboru, a także dlatego, by nie być ciężarem dla goszczących was. Również w czasie podróży morskich możecie jeść mięso.

[18]

Ponieważ próbą jest życie człowieka na ziemi, a tych, którzy chcą żyć pobożnie w Chrystusie spotykają prześladowania, diabeł zaś, wasz przeciwnik, jak lew ryczący krąży, szukając kogo pożreć, dlatego z całą pilnością obleczcie się w zbroję Bożą, abyście mogli się ostać wobec podstępnych zakusów nieprzyjaciela.

[19]

Przepaszcie swoje biodra pasem czystości. Serca umocnijcie świętymi rozważaniami, ponieważ jest napisane: święte rozważanie ustrzeże cię. Włóżcie na siebie pancerz sprawiedliwości, abyście miłowali Pana Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą i całą swoją mocą, a bliźniego swego jak siebie samych. W każdym położeniu bierzcie wiarę jako tarczę, dzięki której zdołacie zgasić wszystkie rozżarzone pociski Złego. Bez wiary bowiem nie można podobać się Bogu. Weźcie też na głowę hełm zbawienia, abyście oczekiwali zbawienia od samego Zbawiciela, który zbawia swój lud od jego grzechów. Miecz zaś ducha, to jest Słowo Boże, niech obficie przebywa w ustach i sercach waszych. Wszystko zaś, co będziecie czynić, czyńcie zgodnie ze Słowem Pańskim.

[20]

Powinniście ustawicznie wykonywać jakąś pracę, aby szatan znajdował was zawsze zajętych i nie miał przystępu do waszych dusz wskutek waszej bezczynności. Przykład i pouczenie macie w osobie św. Pawła, którego ustami przemawiał Chrystus. Tenże Apostoł został wybrany przez Boga na głosiciela Ewangelii i

nauczyciela pogan w wierze i prawdzie. Jeżeli więc pójdziecie za jego wskazaniem, nie pobłądzicie. Pisze on: w trudzie i zmęczeniu byliśmy pośród was, pracując we dnie i w nocy, aby dla nikogo z was nie być ciężarem. Nie jakobyśmy nie mieli do tego prawa, lecz po to, aby dać wam samych siebie za przykład do naśladowania. Albowiem gdy byliśmy u was, nakazywaliśmy wam tak: kto nie chce pracować, niech też nie je. Słyszymy bowiem, że niektórzy wśród was postępują wbrew porządkowi: wcale nie pracują, lecz zajmują się rzeczami niepotrzebnymi. Tym przeto nakazujemy i napominamy ich w Panu Jezusie Chrystusie, aby pracując ze spokojem, własny chleb jedli. To jest dobra i święta droga, idźcie nią.

[21]

Apostoł poleca, aby milczenie było zachowywane podczas pracy. O nim też mówi Prorok: milczenie jest pielgrzymowaniem sprawiedliwości. Na innym zaś miejscu: w milczeniu i w ufności leży wasza siła. Przeto postanawiamy, że macie zachowywać milczenie po odmówieniu modlitwy na zakończenie dnia, aż do czasu wyjścia następnego dnia z kaplicy. W innym czasie, chociaż nie musi się przestrzegać milczenia tak pilnie, to jednak należy strzec się wielomówstwa. Jest bowiem napisane, a także doświadczenie poucza, że nie uniknie się grzechu w gadulstwie oraz: kto nierozważny jest w mówieniu, dozna szkody. Ponadto, kto w mówieniu przebiera miarę, wyrządza krzywdę swojej duszy. Także Chrystus Pan mówi w swojej Ewangelii: Z każdego bezużytecznego słowa, które wypowiedzą ludzie, zdadzą sprawę w dzień sądu. Niech więc każdy waży słowa swoje i ma pilne staranie o ascezę języka, aby przypadkiem nie potknął się i nie upadł językiem swoim, a upadek jego nie był nieuleczalny na śmierć. Niech więc pilnuje z Prorokiem dróg swoich, aby nie zgrzeszył językiem. Milczenie zaś, które jest podstawą sprawiedliwości, pilnie i gorliwie stara się zachowywać.

[22]

Ty zaś, bracie B., a także twoi następcy pełniący urząd przeora, zachowujcie pilnie w pamięci i wprowadzajcie w czyn słowa Chrystusa z Ewangelii: Kto by między wami chciał stać się wielkim, niech będzie sługą waszym. A kto by chciał być pierwszym między wami, niech będzie niewolnikiem waszym.

[23]

Wy zaś bracia, powinniście okazywać szacunek przeorowi, widząc w nim Chrystusa, który go na tym stanowisku ustanowił. On to mówi do przełożonych Kościoła: Kto was słucha, Mnie słucha, a kto wami gardzi, Mną gardzi. Obyście nie byli pozwani na sąd za pogardę, lecz raczej żebyście posłuszeństwem zasłużyli na nagrodę życia wiecznego.

[24]

To, co pokrótce napisaliśmy, ma stanowić regułę waszego postępowania. Jeśli ktoś dokona czegoś więcej, wynagrodzi mu to sam Pan gdy powróci. Niech to jednak czyni z roztropnością, która jest kierowniczką cnót.

INDEKS RZECZOWY

INDEKS RZECZOWY

Indeks dotyczy tylko Konstytucji; podane numery odnoszą się do artykułów.

Delegacja Generalna 182, 211, 212

Radne 214

Ekonomka 215

Sekretarka 215

Delegatka/i generalna/i 197, 213, 214, 216

Zadania 217

Prawa 218

Dom/y 183

Generalny 185

Dyrektorium 9, 49, 122, 123, 133, 142, 143, 150, 152, 170, 172, 191, 199, 233

Ekonomka

Generalna 151, 206-210

Lokalna 229-231

Formacja 82-87

Plan formacji 87, 104

Odpowiedzialni za formację 83, 104

Mistrzynie postulatu 94

Mistrzynie nowicjatu 96, 104-107

Mistrzynie junioratu 113, 114

Etapy 87

Aspirat 90-92

Postulat 93, 95

Nowicjat 96-103, 108, 111

Juniora 111, 113

Formacja ciągła / permanentna 120-122

Habit zakonny 9-11

Konstytucje 110, 133, 153, 168, 178, 191, 199, 208, 218, 232, 233
Wartość 237-239

Liturgia 34, 38
Eucharystia 34, 38, 39, 68
Liturgia Godzin 38, 40
Sakrament pojednania 41, 54

Maryja Dziewica 7
Wzór 7, 10, 36, 44, 86
Patronka 7
Pobożność 8
Różaniec 45

Matka Założycielka 6, 11, 13, 44, 52, 69, 72-74
Misja 52, 65, 66, 68, 70, 72, 73, 75, 76, 79, 80
Apostolstwo 34, 67, 69, 72
Apostolstwo powołaniowe 77, 88
Rozeznanie powołaniowe 89
Opieka pielęgniarska 78
Katecheza 76
Współpraca ze świeckimi 81
Wychowanie / formacja / nauczanie 70, 71, 73-75
Duszpasterstwo parafialne 76

Modlitwa 35, 37, 38, 55, 56, 69
Milczenie 37
Modlitwy za zmarłych 49
Droga krzyżowa 46
Życie modlitwy 33-37

Prawo powszechne 123, 133, 168, 178, 191, 199, 208, 232, 233

Profesja zakonna 13, 14, 109, 110
Wieczysta 119
Czasowa 112

Rada Generalna 190, 197, 199, 200

Radne Generalne 144, 171-174, 176, 193-196
Zadania 191, 192, 198, 202
Wikaria Generalna 151, 175
Rodzina zakonna 1, 10, 12, 70
Zgromadzenie 1, 2
Instytut 1,2
Cel 4, 71
Wyłączenie 123-126
Duchowość 6

Sekretarka Generalna 201, 203-205

Siostra/y 5, 12, 31, 32, 63

Słowo Boże 34, 39, 43, 56, 64, 66, 68

 Medytacja 35

 Lectio divina 43, 56

Stolica Apostolska 125, 153, 163, 176, 185, 189, 217, 234

Śluby zakonne 13, 14

 Czystość 15-18

 Ubóstwo 19-22, 116-118

 Posłuszeństwo 23-30, 128

Władza 64, 127, 128, 130, 133

 Kapituła generalna 133-176

 Przełożona Generalna 134, 144, 164, 166, 185, 189, 197

 Zadania 151, 177-181, 184, 186, 200

 Prawa 124-126, 182, 183, 187, 188, 211

 Przełożona lokalna 220, 223-222

 Zadania 131, 132, 221, 222

 Prawa 226

Wspólnota zakonna 60, 64, 65, 68, 219

 Radne lokalne 227, 228

Współzałożycielka 4, 78

Zarządzanie dobrami 232-236

 Wyrzeczenie się dóbr dziedzicznych 118

Życie zakonne 37, 62

 Aktywne 2, 36

 Kontemplacyjne 2, 36

 Życie wspólnotowe 55, 57, 58,

 Życie braterskie 34, 50-56, 59, 60, 67

 Środki upomnienia braterskiego 59, 61

 Wspólnotowe rozeznanie duchowe 59

 Projekt wspólnotowy 59

 Rewizja życia 59, 60

 Życie wewnętrzne 5, 35, 115

 Kierownictwo duchowe 42

 Rekolekcje duchowe 47

 Pokuta 48

 Miesięczne dni skupienia 47

 Życie codzienne 52, 67